

الملاحق

(الملحق ١)

خلاصة الرسالة باللغة التايلاندية

การวิเคราะห์หลักการศรัทธาจากเรื่องของชาวถ้ำในมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน

An Analytical Study of Islamic Principles of faith from the Story of

Ashāb al-Kahfi (The companions of the Cave)

in the Holy Quran

คำนำ

เรื่องของอัศหับุลกะฮฟี(ชาวถ้ำ)เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่เล่า เลิศซึ่งมีกล่าวในซูเราะฮ์อัลกะฮฟี เรื่องนี้มีเป้าหมายหลักในการเน้นหนักหลักการศรัทธาซึ่งได้ แสดงภาพลักษณ์ของความสัจจริงและข้อเท็จจริงแห่งเรื่องราวในมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน โองการ ต่างๆในซูเราะฮ์นี้ได้พูดถึงเรื่องราวของชาวถ้ำซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับปาฏิหาริย์แห่งอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะ ตะอาลา) เพื่อโต้ตอบผู้ที่ปฏิเสธการฟื้นฟูชีพในวันกิยามะฮ์ มันมีความสัมพันธ์กับการศรัทธามั่นใน หลักการศรัทธาในอิสลาม จนพวกเขายอมตบทุกขี้ได้ยากจากการทรมาน พวกเขาอมที่จะเสียดสละ ชีวิตและยอมล่าปากดราคราเพื่อรักษามั่นในการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะ ตะอาลา) เรื่องของชาว ถ้ำยังเป็นการตอบคำถามของพวกกุรอขซึ่งเป็นผู้ที่ตั้งภาคีกับอัลลอฮ์(สุบหานะฮฺวะ ตะอาลา) พวกเขาได้นำเรื่องนี้จากนักปราชญ์ชาวยิว (Al-Umariy, 1986 : 360) รวมถึงหลักศรัทธาต่างๆอีกด้วย

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่นักอรรถาธิบายมหาคัมภีร์อัล-กุรอานทั้งหลายได้อาศัย หนังสือประวัติศาสตร์ในการนำเสนอเรื่องราวต่างๆในซูเราะฮ์อัล-กะฮฟีนั้น จะเป็นเพียงแค่วิธีการ และรูปแบบของการทำความเข้าใจโองการของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะ ตะอาลา) เพื่อเป็นการตอบสนองการ นำมาปฏิบัติของมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน โดยมิได้พูดถึงเรื่องหลักศรัทธาเป็นการเฉพาะและมีได้ วิเคราะห์ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยตรงกับชาวถ้ำ แล้วนำปรากฏการณ์นั้นมาวิเคราะห์ใน เชิงความสัมพันธ์กับหลักศรัทธา.

เนื่องจากการรายงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของชาวถ้ำมีข้อแตกต่างกัน ส่วนมากแล้ว นักอรรถาธิบายจะอาศัยหนังสือประวัติศาสตร์ในการเล่าเรื่องนี้เพื่อให้ความกระจ่างต่ออายะฮ์ต่างๆ ในมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน และนักประวัติศาสตร์เองก็ได้นำเรื่องนี้จากเรื่องเล่าของพวกคริสเตียน และ การรายงานของพวกคริสเตียนก็ยังมีข้อแตกต่างอันมากมาย ข้อแตกต่างนี้อาจจะทำให้การรายงานที่ ปรากฏในหนังสืออรรถาธิบายมหาคัมภีร์อัล-กุรอานมีการหันเหและผันแปรมาก จนกระทั่งมี ข้อผิดพลาดและห่างไกลจากความจริง (Al-Majdüb, 1990 : 78) ในการวิเคราะห์เรื่องนี้ ผู้วิจัยจึง พยายามวิเคราะห์เรื่องของชาวถ้ำนี้ในกรอบที่อายะฮ์ต่างๆในซูเราะฮ์อัล-กะฮฟีได้กล่าวไว้ โดยการ ชี้ให้เห็นถึงนัยที่ซ่อนเร้น บทเรียนและคำสอน และพยายามแก้ไขปัญหาคความคลุมเคลือในการทำ

ความเข้าใจอายะฮุของมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน เพราะการกล่าวถึงเรื่องราวเชิงประวัติศาสตร์ไม่ใช่เป็นเป้าหมายหลักของเรื่องราวในมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน อัลลอฮ์ (Subhanahu wa ta'ala) ไม่ทรงประสงค์จะเจาะจงเฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือสถานที่และยุคสมัยต่างๆ แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้จะเกิดขึ้นในทุกยุคทุกสมัย ฉะนั้น เป้าหมายหลักของมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน คือ คำสอนนั่นเอง.

นักเขียนส่วนมากที่พยายามศึกษาเรื่องของชาวถ้าในสุเราะฮ์นี้ได้อาศัยข้อมูลที่น่าเชื่อถืออธิบายมหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้น่ามากว่า เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเรื่องของชาวถ้าพร้อมกับพยายามเข้าใจถึงเจตนารมณ์และจุดประสงค์ของการประทานลงมาของสุเราะฮ์นี้ได้ศึกษาเรื่องของชาวถ้าจากหนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเล่าของพวกเขาและคริสเตียน สิ่งต่างๆนี้ จะมีความสัมพันธ์กับพวกเขาและชนรุ่นก่อนๆ มาก

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าจำเป็นจะต้องมีการจัดเกล้าเรื่องนี้ วิเคราะห์ปรากฏการณ์ต่างๆ ในอายะฮุที่พูดถึงชาวถ้า เพราะจากการวิเคราะห์เรื่องของพวกเขาจะมีการเกี่ยวข้องกับหลักศรัทธา และเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องซึ่งมีผลในการแก้ไขปัญหาการศรัทธาของมนุษย์ และให้ความกระจ่างชัดถึงสภาพปัญหาและข้อแก้ไขอย่างถูกต้อง

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเรื่องของชาวถ้า ปรากฏว่ามันได้พูดถึงด้านการศรัทธาและมีนัยยะที่สำคัญที่จำเป็นจะต้องทำการวิเคราะห์ อัล-กุรอาน ได้ตอบคำถามที่ชาวฮิวตั้งขึ้นมาซึ่งเป็นคำถามใช้ในการพิสูจน์การเป็นนบีและรสูลของมุฮัมมัด มหาคัมภีร์อัล-กุรอาน ได้ได้ชาวฮิวที่ได้อ้างตัวเองว่าพวกเขาอยู่บนเส้นทางแห่งสวรรค์ เรื่องของชาวถ้านี้เป็นวิธีหนึ่งในการทำให้หัวใจของท่านนบีมุฮัมมัดและบรรดาเศาะหาบะฮ์ฮันคองในสถานการณ์ ที่คับขันที่นครมักกะฮ์ในช่วงนั้น รวมถึงผู้ที่ตามรอยทางของพวกเขาในทุกยุคทุกสมัยด้วย เพราะเรื่องของชาวถ้าได้ถูกประทานลงมาเหมาะกับสถานการณ์และเวลา มุสลิมที่นครมักกะฮ์ในช่วงนั้นกำลังเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ร้ายแรงเหมือนกับที่ชาวถ้าได้ประสบมาแล้วในยุคของพวกเขาจากการคุกคามและข่มเหงของผู้ปฏิเสธศรัทธา ชาวมักกะฮ์ใช้ชีวิตในช่วงที่คล้ายคลึงกับช่วงที่ชาวถ้าได้เผชิญก่อนที่จะพวกเขาจะปลีกตัวไปอาศัยในถ้า

เรื่องของชาวถ้ำในมหาคัมภีร์อัล-กุรอานและหนังสืออัฟชีร

มหาคัมภีร์อัล-กุรอานคือรากฐานเดียวที่กล่าวถึงเรื่องราวของชาวถ้ำ อัถ-หะดีษและคำพูดของบรรดาเศาะหาบะฮ์¹ ไม่มีการกล่าวถึงเรื่องนี้ที่พอจะเป็นรากฐานในการอ้างอิงได้ มหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้เล่าเรื่องของชาวถ้ำอย่างสมบูรณ์ โดยที่อัลลอฮ์ (สุบหานะฮะฮะอะลา) จะเล่าเรื่องในรูปแบบทศรูปที่ครบถ้วนในตอนต้นของสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟีย์ หลังจากนั้นจะเป็นการเล่าเรื่องของพวกเขาอย่างละเอียด

ในตอนต้นของสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟีย์ อัลลอฮ์ (สุบหานะฮะฮะอะลา) ได้เล่าเรื่องของชาวถ้ำใน 18 อายะฮ์สั้นๆ แต่สามารถปกคลุมเรื่องของชาวถ้ำในทุกด้านของเรื่อง พวกเขาได้หลับในถ้ำนานถึง 309 ปีโดยการใช้ระบบจันทร์คติเป็นหลักในการนับวันและเดือน² หลังจากนั้นพระองค์ทรงให้พวกเขาตื่นขึ้นมาใหม่ (Ibnu Kathir, มปป : 3 : 73-75) ถึงแม้ว่าเรื่องของพวกเขาจะเป็นเรื่องที่แปลกกว่าปกติ ถ้าหากเราเปรียบเทียบกับสัญญาณแห่งความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮะฮะอะลา) แล้ว มันมิใช่เป็นเรื่องแปลกแต่อย่างใด เพราะพระองค์จะมีสัญญาณต่างๆ ที่บ่งบอกถึงความเคหานุภาพอีกมากมาย อัล-อูเราะมีฮ์ (Al-Uramiy, 2001 : 6 : 293) เน้นว่า อย่าได้นึกว่าชาวถ้ำที่มีชีวิตอยู่เป็นเวลานานซึ่งได้กล่าวไว้ในคัมภีร์ก่อนหน้านี้ว่าเป็นเรื่องพิสดาร ถ้าเปรียบเทียบกับสิ่งต่างๆ ที่อัลลอฮ์ (สุบหานะฮะฮะอะลา) ทรงสร้างบนพื้นแผ่นดินนี้แล้วสิ่งประดับบนโลกนี้จะแปลกกว่าเรื่องของชาวถ้ำเสียอีก. พระองค์ได้ตรัสโดยภาพรวมในอายะฮ์ที่ 9 ถึงอายะฮ์ที่ 12 ว่า:

﴿ أَمْرٌ حَسِبْتَ أَنْ أَصْحَبَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ۖ إِذْ أَوَى الْفِتْيَةَ إِلَى الْكَهْفِ فَنَقَلُوا رُبَّنَا ۖ إِنَّا مِنْ لَدُنْكَ رَحِمَةٌ وَهِيَ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشْدًا ۚ

¹ เศาะหาบะฮ์ คือ ทุกคนที่บรรลุดุสตาฮวะตามบทบัญญัติของศาสนาอิสลามและได้พบท่านนบี (คือลุลลอฮ์อะลัยฮะสَّلَام) โดยตัวคนหลังจากที่ท่านได้ถูกแต่งตั้งเป็นรَسُولและก่อนที่ท่านจะเสียชีวิตแล้วเขาได้ศรัทธากับท่าน หลังจากนั้นเขาตายในศาสนาอิสลาม ถึงแม้ว่าจะมีการออกนอกศาสนาก่อนหน้านี้แล้วเขามารับอิสลามอีกครั้งก็ตาม. ดู: (as-Saiyid Nuh, 1993: 21-22).

² เป็นข้อแตกต่างระหว่างการคำนวณโดยอาศัยดวงอาทิตย์และอาศัยดวงจันทร์ นั่นคือ ถ้าคำนวณตามดวงอาทิตย์ซึ่งเป็นศักราชที่อาณาจักร โรมัน ได้ใช้ในสมัยก่อนและสืบทอดจนถึงทุกวันนี้ในประเทศต่างๆ โดยเฉพาะแถบยุโรปก็จะเป็น 300 ปี แต่ถ้าคำนวณตามดวงจันทร์จะเป็น 309 ปี การคำนวณโดยอาศัยดวงจันทร์นี้มีขึ้นนับตั้งแต่อาหรับก่อนอิสลามเสียอีก หลังจากนั้นมุสลิมได้อาศัยการคำนวณที่มีชื่อเรียกว่าฮิจเราะฮ์ศักราชจนถึงวันนี้.(Al-Khalidiy, 1989 : 107-108).

﴿ فَضَرَبْنَا عَلَىٰ آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ﴿٩﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِئُوا أَمَدًا ﴿١٠﴾ ﴾

(สุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี, 18:9-12)

ความว่า: “(โอ้ มุหัมมัด) เข้าคิดหรือว่า ชาวถ้ำและแผ่นจารึก เป็นส่วนหนึ่งจากสัญญาณมหัศจรรย์ของเรากระนั้นหรือ ? จงรำลึกขณะที่พวกชายหนุ่มหลบเข้าไปในถ้ำแล้วพวกเขาบอกว่า: ข้าแต่พระผู้อภิบาลของเรา ขอพระองค์ทรงโปรดประทานความเมตตาจากพระองค์(โดยเฉพาะการอภิโทษและปัจจัยยังชีพ)แก่เรา และทรงทำให้การงานของเราอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง. แล้วเรา(อัลลอฮ์(สุบหาน)) ได้อุดหนุนพวกเขา(ให้นอนหลับ)ในถ้ำเป็นเวลาหลายปี. แล้วเราได้ให้พวกเขาลุกขึ้น เพื่อเราจะได้ว่าผู้ใดใน 2 พวกนั้นนับเวลาที่พวกเขาพำนักอยู่ได้ถูกต้องกว่า”

หลังจากนั้นอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอะลา) ได้เล่าเรื่องของชาวถ้ำอย่างละเอียดในอายะฮ์ที่ 13-21 พระองค์ได้กล่าวถึงสถานภาพแห่งการศรัทธาและการปฏิเสธการตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอะลา) พระองค์ทรงเลือกเฟ้นชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งที่ยึดมั่นในความเป็นเอกะของพระองค์และปฏิเสธสิ่งภาคีต่างๆ ซึ่งกลุ่มชนของพวกเขาก็ตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอะลา) โดยการนำเทวรูปและเครื่องบูชาต่างๆมากราบไหว้และบูชา การยึดมั่นในหลักการศรัทธาที่ถูกต้องของพวกเขานี้เป็นที่ขัดกับความประสงค์ของกษัตริย์ผู้ทรนและเหี้ยมโหด³ พระองค์ทรงบังคับประชาราษฎร์ให้ละทิ้งศาสนาฟากฟ้าที่นำมาโดยนบีอิซา และให้พวกเขามาตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอะลา) โดยการยึดเทวรูปและวัตถุต่างๆเป็นพระเจ้า แต่เนื่องจากชาวถ้ำได้ปฏิเสธการตั้งภาคีและมาศรัทธาในอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอะลา) พระองค์จึงให้พวกเขามั่นคงอยู่ในศาสนาและพระองค์ได้ให้พวกเขามีความเชื่อมั่นในศาสนามากยิ่งขึ้น พระองค์ได้ให้ทางนำโดยการคลำใจให้พวกเขารู้ถึงยุทธวิธีในการที่จะ ดำเนินการปฏิบัติในกิจการของพวกเขา (Qutubi, 1985 : 4 : 2261) อัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอะลา) ได้ตรัสว่า:

﴿ وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ الْأَرْضِ لَن نَدْعُوَ مِنْ دُونِهِمِ إِلَهًا لَّقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا ﴿١٤﴾ ﴾

(สุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี, 18:14)

³ กษัตริย์องค์หนึ่งในจักรพรรดิโรมันในสมัยนั้นที่มีนามว่า (Decius) บรรดานักอรรถาธิบายเรียกว่า (Ducyanus)

ความว่า: “และเราได้ทำให้หัวใจของพวกเขาเข้มแข็ง(โดยการคลอใจให้พวกเขามี
ความอดทนและหยิ่งต่อการอิมาน)ขณะที่พวกเขาขึ้นขึ้นประกาศ(โดยไม่
เกรงกลัวอำนาจใดๆ)ว่า พระผู้อภิบาลของเราคือพระผู้อภิบาลแห่งชั้นฟ้า
ทั้งหลายและแผ่นดินเราจะไม่มีวิงวอนพระเจ้าอื่นจากพระองค์ มิเช่นนั้น
(หากเราเคารพอิบาดะฮ์อื่นจากพระองค์แล้ว) เราก็กลัววเกินความจริง
(และจมอยู่ในความอธรรมและการหลงผิด)อย่างแน่นอน”

พระองค์ได้ให้ความตั้งใจและความอดทนของพวกเขาเข้มแข็งยิ่งขึ้น จนกระทั่ง
จิตใจของพวกเขามั่นคงสงบสุขในสัจธรรม หยิ่งในการศรัทธาและให้พวกเขามีความรู้ลึกเกลียดชัง
ต่อการกุฟรฺ (การปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา)) แรงผลักดันของอิมานช่วยให้เขา
สามารถแยกแยะระหว่างสัจธรรมและสิ่งอธรรม ทั้งหมดนี้เป็นโครงสร้างและปัจจัยสำคัญที่สามารถ
เน้นหนักอิมานของพวกเขาในการที่จะเผชิญวิกฤตการณ์ต่างๆ เนื่องจากพวกเขาเข้าถึงผลสุดท้ายของ
การศรัทธาของพวกเขา และพวกเขาไม่ยอมที่จะลดละจากความปรารถนาที่เข้มแข็ง หัวใจของพวกเขา
จึงสงบมั่นกับการศรัทธา และยอมตัดขาดจากความเพริศแพรววของโลกคุณยา รู้สึกภาคภูมิใจกับ
การศรัทธาที่พวกเขาเลือก อัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) จึงรวบรวมจิตใจของพวกเขาให้เป็นหนึ่งเดียว
เพื่อออกทนในการพลัดพรากจากคนรัก ครอบครัว และถิ่นฐานของพวกเขา มีหน้าที่พวกเขาจะต้อง
ทอดทิ้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ พวกเขาจึงลุกขึ้นยืนด้วยแรงปรารถนาที่แข็งกล้าและดำรงมั่น
ในสถานภาพของพวกเขาโดยไม่สะทกสะท้านหรือเกรงกลัวอำนาจของกษัตริย์แต่ประการใด สิ่ง
เหล่านี้ทำให้พวกเขากล้าที่จะเผยความจริงพร้อมกับประกาศบุคลิกภาพที่แท้จริงของพวกเขา นั่นก็
คือ การมอบหมายทุกกิจการของพวกเขาแก่ผู้อภิบาลของพวกเขา ยอมตัดขาดจากมวลมนุษย์และขึ้น
กรานเพื่อประกาศศาสนาที่พวกเขาศรัทธามั่น (al-Alusiy, มปป :14: 218) เพราะอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะ
ตะฮฺอาลา) ทรงสร้างชั้นฟ้าและแผ่นดิน พวกเขาจึงเป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งถูกสร้าง ฉะนั้น ผู้อภิบาล
ของพวกเขาคือ ผู้อภิบาลแห่งชั้นฟ้าและแผ่นดิน การสารภาพและการยอมรับนี้จึงเป็นสิ่งควบคู่กับ
การปฏิบัติและการดำเนินการ ก็จะต้องเคารพภักดีต่อผู้สร้างและไม่กราบไหว้บูชาที่นอกเหนือจาก
พระองค์เด็ดขาด มันเป็นการตัดขาดที่เห็นชัดกับสิ่งที่กลุ่มชนของพวกเขาได้ปฏิบัติมา ดังคำตรัส
ของอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ว่า:

﴿هُؤُلَاءِ قَوْمًا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم بِسُلْطٰنٍ بَيْنَ يَدَيْهِمْ
أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۝﴾

(สุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟิ, 18:15)

ความว่า: “กลุ่มชนของเราเหล่านั้นได้ยึดเอาพระเจ้าต่างๆอื่นจากพระองค์ ทำไมพวกเขา จึงไม่นำหลักฐานอันชัดแจ้งมายืนยันเล่า ดังนั้นจะมีผู้ใดธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่ กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ(สُبْحٰนَهُ)(ด้วยการตั้งภาคีเทียบกับพระองค์)”

ชาวถ้ำจึงปฏิเสธหลักสูตรที่กลุ่มชนของพวกเขาได้ดำเนินมาในการวางระบบ ของการศรัทธา พวกเขาจึงกล่าวว่า: “พระผู้อภิบาลของเราคือพระผู้อภิบาลแห่งชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินเราจะไม่วิงวอนพระเจ้าอื่นจากพระองค์ มิเช่นนั้นเราก็ก้าวเกินความจริงอย่าง แน่นอน”

จากใจความของอายะฮฺข้างต้น อัล-มุรอญีย์กล่าวว่า พวกเขาได้ชี้ในประโยค แรกถึงการศรัทธาในเตาหิดอูลูฮียะฮฺ⁴ ในประโยคที่สองพวกเขาชี้ถึงการศรัทธาในเตาหิดรูนูบียะฮฺ⁵ ผู้ที่กราบไหว้เทวรูปต่างๆจะยอมรับกับเตาหิดอูลูฮียะฮฺและไม่ยอมรับเตาหิดรูนูบียะฮฺ (al-Muraghiy, 1998: 5: 381).

ตัยฮิดกฏบกล่าวว่ :

ณ ที่นี้เราจะเห็นจุดยืนของชาวถ้ำอย่างชัดแจ้งและเด็ดขาด โดยไม่มีการ เคลือบแคลงใดๆ แน่แท้พวกเขาคือกลุ่มชายฉกรรจ์ที่แข็งแกร่งด้านร่างกาย ของพวกเขา แข็งแกร่งในด้านอีมานและแข็งแกร่งในการปฏิเสธและคัดค้าน สิ่งที่กลุ่มชนของเขาปฏิบัติอยู่ เส้นทางทั้งสองเห็นได้ชัด ทั้งสองหลักสูตร แดกต่างกัน ไม่มีวันที่จะมีจุดคล้ายคลึงกันและไม่มีโอกาสที่จะมีส่วนร่วม ในชีวิต จึงจำเป็นจะต้องหาทางออกเพื่อหลีกเลี่ยงกิละฮฺ เพราะพวกเขาไม่ใช่ บรรดาศาสดาที่ถูกประทานมายังกลุ่มชนของพวกเขา แล้วพวกเขาเผชิญหน้า กับกลุ่มชนนั้นด้วยหลักอะกิละฮฺที่ถูกต้องและเชื่อเชิญพวกเขาสู่หลักอะกิ ละฮฺนี้ และพวกเขาก็จะได้รับเหมือนกับที่บรรดาศาสดาได้รับ (Qutub1, 1985 : 4 : 2262).

⁴ หมายถึง การเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวด้วยความบริสุทธิ์ใจ และไม่ตั้งภาคีสิ่งอื่นใดเคียงคู่ กับอัลลอฮฺ (Dhomiriyat, 1420/1999 : 232).

⁵ รูนูบียะฮฺ หมายถึง การศรัทธาว่าอัลลอฮฺคือผู้อภิบาลและผู้ทรงอภิสิทธิ์แห่งอำนาจทั้งปวง พระองค์คือ ผู้สร้างทุกสรรพสิ่ง และผู้ให้ปัจจัยยังชีพ พระองค์คือผู้ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย ผู้ให้คุณและผู้ให้โทษ กิจการทั้ง ปวงเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ความดีทั้งหลายนั้น เกิดขึ้นด้วยอำนาจและเดชานุภาพของพระองค์ทั้งสิ้น (Dhomiriyat, 1999 : 226).

ชาวถ้ำเลยปรักษาหารีระหว่างพวกเขาในการดำรงมั่นกับศาสนาของพวกเขา ในที่สุดพวกเขาไม่มีทางอื่นนอกจากจะต้องปลีกตัวห่างจากกลุ่มชนของเขา และเข้าไปในถ้ำและทำเป็นที่ทำอิบาดะฮ์⁶ ต่ออัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) อัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) ได้กล่าวชี้ถึงคำพูดของพวกเขา:

﴿وَإِذِ اعْتَزَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوْرَأْنَا إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِّن رَّحْمَتِهِ وَيُهَيِّئْ لَكُمْ مِّنْ أَمْرِكُمْ مِّرْفَقًا ۝﴾

(สุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี, 18:16)

ความว่า "และเมื่อพวกเขาปลีกตัวออกห่างจากพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮ์ แล้ว คังนั้นพวกเขาก็งหลบเข้าไปในถ้ำ พระผู้อภิบาลของพวกเขา จะทรงแผ่ความเมตตาของพระองค์แก่พวกเขา และจะทรงทำให้กิจการของพวกเขา ดำเนินไปอย่างสะดวกสบาย"

จากคำพูดของพวกเขาแสดงให้เห็นว่า พวกเขามั่นใจมากกับความช่วยเหลือของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) หลังจากที่พวกเขามั่นใจกับความช่วยเหลือของพระองค์มาตลอด เพราะพวกเขาได้ถวายกิจการต่างๆ และได้ศรัทธากับพระองค์อย่างสมบูรณ์ยิ่ง (Al-Murāghiy, 1998: 5 : 382) พระองค์ทรงชี้นำพวกเขาด้วยการศรัทธาและทำอิบาดะฮ์ต่อพระองค์ตามที่พวกเขาได้ขอพรจากพระองค์ในบทที่ 18 อายะฮฺที่ 10 ว่า:

﴿رَبَّنَا آتِنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ۝﴾

ความว่า: "ข้าแต่พระผู้อภิบาลของเรา ขอพระองค์ทรงโปรดประทานความเมตตาจากพระองค์ (โดยเฉพาะการอภัยโทษและปัจจัยยังชีพ) แก่เรา และทรงทำให้การทำงานของเรายู่ในแนวทางที่ถูกต้องด้วยเถิด"

ชาวถ้ำจึงหลบหนีออกจากที่อยู่ของพวกเขาเพื่อศาสนา การเข้าไปพำนักอยู่ในถ้ำจะเป็นการดีสำหรับพวกเขาตามการกำหนดในกฎสภาพการณ์และความประสงค์ของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา)

หลังจากนั้น อัลลอฮ์(สุบหา) ได้เล่าถึงสถานการณ์ตอนที่พวกเขาอยู่ภายในถ้ำว่า:

⁶ หมายถึง การนอนบ้น้อมและขอมจ้านตนต่ออัลลอฮ์(สุบหา) โดยการจงรักภักดี และการเคารพสักการะ กล่าวคือ การปฏิบัติกรงานศาสนาซึ่งผู้ปฏิบัติอัลลอฮ์จะตอบแทนด้วยผลบุญ อิบาดะฮ์จะครอบคลุมกรงานและคำกล่าว ไม่ว่าจะเป็นการงานค้ำร่างกายและจิตใจ.

﴿وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَزَاوَرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْسِدًا ﴿١٧﴾ وَتَحْسَبُهُمْ آيَاتًا وَهُمْ رُقُودٌ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمَلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا ﴿١٨﴾﴾

(ซูเราะฮ์อัล-กะสุฟี, 18:17-18)

ความว่า: “(โอ้ มุหัมมัด) เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น เจ้าจะเห็นมันคล้อยจากถ้ำของพวกเขาไปทางขวา และเมื่อมันตก มันจะเบนออกไปทางซ้าย โดยพวกเขาอยู่ในที่โล่งกว้างของมัน นั่น ก็ส่วนหนึ่งจากสัญญาณ(แห่งเดชานุภาพ)ทั้งหลายของอัลลอฮ์(สุบหะ) ผู้ใดที่ อัลลอฮ์(สุบหะ)ทรงแนะทางที่ถูกต้องแก่เขา เขาก็คือผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง และผู้ใดที่พระองค์ทรงให้เขาหลง เขาจะไม่พบผู้ช่วยเหลือและผู้ชี้ทางแก่เขาเลย. และเจ้าจะคิดว่าพวกเขาตื่นทั้งๆที่พวกเขาหลับ และเราพลิกพวกเขาไปทางขวาและทางซ้าย ในขณะที่สุนัขของพวกเขาเหยียดขาหน้าทั้งสองของมันไปทางปากถ้ำ หากเจ้าจ้องมองพวกเขา แน่นนอนเจ้าจะหันหลังเกลียดหนีจากพวกเขา และเจ้าจะเต็มไปด้วยความตกใจเพราะพวกเขา”

เมื่อชาวถ้ำได้นอนหลับนาน อัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) ก็ทรงให้พวกเขาตื่นขึ้นมา และต่างตกเตียงถึงเวลาที่ใช้ในการนอน ในที่สุดคนหนึ่งจากพวกเขาก็สั่งให้อีกคนในหมู่ของพวกเขาไปซื้ออาหารในเมืองอย่างระมัดระวัง ดังอาเยฮ์ที่พูดถึงเรื่องนี้ว่า:

﴿وَكَذَلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ كَمْ لَبِئْتُمْ قَالُوا لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَبِئْتُمْ فَاتَّبَعْنَاهُمْ فَأَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿١٩﴾ إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي بِلْدَانِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذَا أَبَدْنَا ﴿٢٠﴾﴾

(ซูเราะฮ์อัล-กะสุฟี, 18:19-20)

ความว่า: “และในทำนองนั้นเราได้ให้พวกเขาถูกขึ้นเพื่อพวกเขาจะถามซึ่งกันและกัน คนหนึ่งในบรรดาพวกเขาบอกว่า: พวกท่านทำนบกอยู่ยาวนานเท่าใด?

พวกเขา กล่าวว่า: เราพักอยู่วันหนึ่งหรือส่วนหนึ่งของวัน อีกพวกหนึ่งกล่าวว่า: พระผู้อภิบาลของพวกเขาทรงทราบดีว่าพวกท่านพำนักอยู่นานเท่าใด ดังนั้นจงส่งคนหนึ่งในหมู่พวกท่านไปในเมือง พร้อมด้วยเหรียญเงินนี้เพื่อเลือกดูอาหารที่ดียิ่ง และให้เขาซื้อมาให้แก่พวกท่าน และให้เขาประพฤติอย่างสุภาพ(ขณะเข้าไปในเมือง) และอย่าให้ใครรู้เรื่องของพวกเขาเด็ดขาด หากพวกเขา รู้เรื่องของพวกเขา พวกเขาจะเอาก้อนหินขว้างพวกท่านหรือนำพวกท่านกลับไปนับถือศาสนาของพวกเขา และเมื่อนั้นพวกท่านจะไม่บรรลุความสำเร็จเลย”

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) ได้เล่าเหตุการณ์ตอนที่ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ในสมัยที่ชาวถ้ำฟื้นคืนมาว่า:

﴿وَكَذَلِكَ أَغْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَن وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَزَّعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَحَدَّثَ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا ۝﴾

(ซูเราะฮฺฮุด-หะอฺฟี, 18:21)

ความว่า: “และในทำนองนั้นเราได้เปิดเผยแก่พวกเขา(คือมนุษย์ทั้งหลาย)เพื่อพวกเขาจะ ได้รู้ว่าสัญญา(การให้ฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ)ของอัลลอฮ์นั้นเป็นจริง และแท้จริงวันสิ้นโลกนั้นมีจริง ไม่ต้องสงสัยเลย” เมื่อพวกเขา(ผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์ในสมัยที่ชาวถ้ำฟื้นคืนชีพ) ได้เถียงกันในหมู่พวกเขาถึงเรื่องของพวกเขา(ชาวถ้ำ) แล้วพวกเขา กล่าวว่า: จงสร้างอาคารที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา พระผู้อภิบาลของพวกเขาทรงรู้ดียิ่งในเรื่องของพวกเขา ฝ่ายบรรดาผู้ที่มีเสียงข้างมากในเรื่องของพวกเขา กล่าวว่า: แน่นอน เราจะสร้างมัสยิดที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา”

⁷ เพราะผู้ที่สามารถให้ชาวถ้ำฟื้นคืนชีพจากการนอนของพวกเขาถึง 300 ปี แน่นอนพระองค์ย่อมสามารถให้ ปวงป่าวของพระองค์ทั้งหมดฟื้นคืนชีพมาอีกครั้งหลังจากการตายของพวกเขา (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ : 695 .

หลังจากนั้นมหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้กล่าวถึงเรื่องราวของชนกลุ่มหนึ่งในสมัยต่อมาได้ถกเถียงกันเกี่ยวกับเรื่องของชาวถ้ำ อัลลอฮ์ (Subhanaswata) ได้เล่าเหตุการณ์นี้ในอายะฮ์ที่ 22 ว่า:

﴿سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُل رَّبِّي أَعْلَمُ بِعِبَادَتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَهْرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا﴾

(สุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี, 18:22)

ความว่า: “พวกเขาจะกล่าวกันว่า: ชาวถ้ำนั้นมี 3 คน ที่ 4 ก็คือสุนัขของพวกเขา และอีกกลุ่มจะกล่าวว่า: พวกเขามี 5 คน ที่ 6 ก็คือสุนัขของพวกเขา ทั้งนี้เป็นการเดาในสิ่งที่ไม่รู้ และอีกกลุ่มหนึ่งจะกล่าวว่า: พวกเขามี 7 คน และที่ 8 ก็คือสุนัขของพวกเขา จึงกล่าวเถิด พระผู้อภิบาลของฉันทรงรู้ดียิ่งถึงจำนวนของพวกเขา ไม่มีผู้ใดรู้เรื่องของพวกเขาเว้นแต่ ส่วนน้อย ดังนั้น เจ้าอย่าได้เถียงกันในเรื่องของพวกเขา นอกจากการโต้เถียงที่ประจักษ์แจ้ง(เพราะบทเรียนในเรื่องของพวกเขาย่อมเกิดขึ้น จะด้วยจำนวนมากหรือน้อยก็ตาม) และอย่าสอบถามผู้ใดในเรื่องของพวกเขาเลย”

อัลลอฮ์ (Subhanaswata) ได้ต่อว่าท่านรศูล (คือตลลลอส อยู่ด้วยวะฮ์มัด) ที่ได้ให้สัญญา กับพวกกุรอฮ์ก่อนที่พระองค์จะประทานเรื่องของพวกเขาลงมา พระองค์ก็ได้แถลงเวลาที่พวกเขาหลับในถ้ำด้วยพระองค์เองว่า:

﴿وَلَا تَقُولَنَّ لِشَيْءٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا ۚ ۝ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَادْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰ أَنْ يَهْدِيَنَّ رَبِّي لِأَقْرَبٍ مِنْ هَٰذَا رَشْدًا ۚ ۝ وَلَيُّوْا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ۚ ۝ قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ۚ﴾

(สุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี, 18:23-26)

ความว่า: “(โอ้ มุฮัมมัด) เจ้าอย่ากล่าวเกี่ยวกับสิ่งใดว่า แท้จริงฉันจะเป็นผู้ทำสิ่งนั้น ในวันพรุ่งนี้. เว้นแต่อัลลอฮ์ ทรงประสงค์ จงรำลึกถึงพระผู้อภิบาลของเจ้า เมื่อเจ้าลืม และจงกล่าวว่า บางทีพระผู้เป็นเจ้าของฉันทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องที่ใกล้กว่านี้แก่ฉันท. พวกเขาได้พำนักอยู่ในถ้ำของพวกเขา 300 ปี และเพิ่มอีก 9 ปี. จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด) อัลลอฮ์ทรงรู้ดียิ่งว่าพวกเขาพำนักอยู่นาน

เท่าใด สำหรับพระองค์นั้นทรงรู้อะไรสิ่งพันล้านในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระองค์ทรงเห็นชัดและทรงฟังชัดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีผู้คุ้มครองใดสำหรับพวกเขาอื่นจากพระองค์ พระองค์ไม่ทรงรับผู้ใดเข้าร่วมภาคีในการปกครองของพระองค์”

การวิเคราะห์เรื่องของชาวถ้ำ

สุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟูฎุคฺประทานลงมาในช่วงก่อนการฮิจเราะฮ์(การอพยพ)ของมุสลิมจากนครมักกะฮ์สู่นครมะดีนะฮ์ มันเป็นช่วงที่พวกกุรอัยซฺได้เปลี่ยนยุทธศาสตร์ของพวกเขาในการเผชิญหน้ากับการเชื่อเชิญของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ผู้ศาสนาอิสลามจากยุทธศาสตร์แห่งการดูหมิ่น การเหยียดหยัน การกล่าวหาและการขู่เชิญ ยุทธศาสตร์ใหม่โดยการคุกคาม การทำร้าย การคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจและการบีบบังคับท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และบรรดาเศาะหาบะฮ์ให้ปลีกตัวจากสังคมของพวกเขา. (Al-Majdüb, 1990 : 65). มุหัมมัด ดัยซีร์ อัศ-ศอบยาน (Al-Sobyän, 1978 : 8) กล่าวว่า เรื่องของชาวถ้ำได้ถูกเล่าให้แก่นบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และบรรดาเศาะหาบะฮ์ในช่วงที่เหมาะสมกับสถานการณ์มาก กล่าวคือ ในช่วงนั้นมุสลิมในนครมักกะฮ์ได้เผชิญหน้ากับวิกฤตที่คล้ายกับวิกฤตซึ่งชาวถ้ำได้ประสบมาจากการกดขี่และการคุกคามก่อนที่จะออกจากเมืองและไปอาศัยในถ้ำ.

ชาวถ้ำเป็นพวกที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ (ศุบฮานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ทั้งๆ ที่กลุ่มชนของพวกเขาได้ตั้งภาคีกับพระองค์ จากการอธิบายของนักอรรถาธิบายมหาคัมภีร์อัล-กุรอานว่า หลังจากที่อัลลอฮ์ (ศุบฮานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ได้ทำให้จิตใจของพวกเขาเข้มแข็งด้วยการอดทนในขณะที่พวกเขาขึ้นประกาศต่อหน้ากษัตริย์ที่เหี้ยมโหดโดยไม่เกรงกลัวสิ่งใด ถ้าเราพิจารณาคำในอายะฮ์ข้างล่างนี้ มันไม่ได้พูดถึงกษัตริย์เลย แต่อายะฮ์ได้บอกถึงคำกล่าวของชาวถ้ำที่พูดถึงกลุ่มชนของพวกเขา อายะฮ์มีว่า:

﴿ هُوَآءِ قَوْمَنَا اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ ءَالِهَةً ﴾

ความว่า: “กลุ่มชนของเราเหล่านั้นได้ยึดเอาพระเจ้าต่างๆอื่นจากพระองค์”

คำว่า “กลุ่มชน” และ “พระเจ้าต่างๆ” นี้เราสามารถเข้าใจได้จากการศึกษาของอัล-มััจดูบ (Al-Majdüb, 1990 : 208) หลังจากที่เขาได้ค้นคว้าและเก็บข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวกับเรื่องของชาวถ้ำที่มีกล่าวในคัมภีร์เตาร็อด (พันธสัญญาเก่า) และคัมภีร์อินญีล (พันธสัญญาใหม่) เขามีความคิดเห็นว่า จากคำกล่าวของชาวถ้ำ: (กลุ่มชนของเราเหล่านั้น) เราสามารถเข้าใจว่าไม่มีกษัตริย์ซึ่งเป็นผู้ที่

บังคับให้ชาวถ้ำกราบไหว้เทวรูป แต่คำนี้ชี้ให้เห็นว่ามีกลุ่มชนจากพวกพ้องของชาวถ้ำเองที่ได้ยึดเอาพระเจ้าต่างๆ อื่นจากอัลลอส (สหพันธรัฐอะลาบา) มันเป็นเรื่องที่คัดค้านกับหลักอะเทอะของชาวถ้ำซึ่งพวกเขาได้กราบไหว้พระองค์องค์เดียวและพวกเขาไม่ได้นำสิ่งใดมาภาคีกับพระองค์ จะเห็นได้ว่าไม่มีการกดขี่หรือการฆ่าผู้ที่ศรัทธากับพระองค์เลย.

อัล-มัดจูบ (Al-Majdub, 1990 : 254-255) ได้เสริมอีกว่า ตอนที่ชาวถ้ำได้ปลื้มตัวไปอาศัยในถ้ำนั้น พวกยิวได้ก่อการคุกคามโดยที่พวกเขาจะทำการฆ่าพวกยิวที่ออกนอกศาสนาแล้วไปนับถือในศาสนาของนบีอิซา หลังจากทีพวกเขามั่นใจว่าพวกเขาสามารถเอาชนะและปราบทุกคนได้แล้ว พวกเขายิงชักชวนให้ผู้ที่ออกจากศาสนาในสายตาของพวกเขาให้กราบไหว้พระเจ้าของพวกยิว นั่นก็คือ “พระยาโฮวา” ในบรรดาผู้ที่ปฏิเสธการกราบไหว้ต่อพระเจ้าของพวกเขา คือพวก “อาบิยูน” ซึ่งเป็นพรรคพวกของชาวถ้ำ เป็นพวกที่มหาคัมภีร์อัล-กุรอานหมายถึงในบทที่ 18 อายุษุที่ 14 นั่นก็คืออายุษุที่มีความหมายว่า: “พระเจ้าของเรา คือพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน เราจะไม่มีวิงวอนพระเจ้าอื่นจากพระองค์” หมายถึง พระเจ้าของพวกเขา คือพระเจ้าของมนุษย์ทั้งหมด มิใช่พระเจ้ายะโฮวาที่เป็นพระเจ้าของพวกยิวพวกเดียว

หลังจากที่อัลลอส (สหพันธรัฐอะลาบา) ได้ทรงยกนบีอิซาสู่ฟ้า พวก “หะวารีย์” ซึ่งเป็นพวกที่ศรัทธากับนบีอิซาว่าเป็นนบีได้ประสบกับสถานการณ์ที่ลำบากในการเผยแผ่คำสอนที่นบีอิซาได้นำมา เพราะพวกยิวได้ทำการกดขี่ข่มเหงผู้ที่ศรัทธาต่อนบีอิซาในการเป็นมนุษย์และเป็นบิชของท่าน พวกหะวารีย์จำเป็นต้องนอนบ้อมต่อตุลาการชั้นสูงของชาวยิว และแสวงปฏิบัติตัวตามคำสั่งต่างๆ เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ถูกกล่าวหาว่าออกนอกศาสนา หลังจากนั้นพวกเขารู้สึกคับแค้นกับความเป็นอยู่ในปาเลสไตน์และไม่สามารถจะดำเนินบทบาทตามที่เคยได้ปฏิบัติในสมัยนบีอิซาอยู่ ในสภาพการณ์ดังกล่าวนี้ พวกเขาจำเป็นต้องพากันแยกย้ายออกไปยังแผ่นดินไกลเคียงเพื่อดำเนินการเชิญชวนสู่คำสอนของนบีอิซา.

ในช่วงนั้น “เซนต์ปอล” ซึ่งเป็นผู้หนึ่งจากพวกยิวได้ประกาศว่าเขาได้ศรัทธาต่อหลักคำสอนของนบีอิซา หลังจากนั้นไม่นานเขาได้ปลอมแปลงหลักคำสอนดังกล่าวมาเป็นหลัก “ฆาลูษ” (ตรีเอกานุภาพ⁸) โดยอ้างว่านบีอิซานั้นไม่ใช่มนุษย์และไม่ใช่นบีแต่ท่านเป็นพระเจ้าและ

⁸ ตรีเอกานุภาพ หมายถึง หนึ่ง พระบิดาหมายถึงอัลลอส สอง พระบุตรหมายถึงท่านนบีอิซา และสาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ หมายถึงการที่พระบิดาเข้าอยู่ในพระบุตรจึงได้ประกอบขึ้นเป็นพระวิญญาณ อย่างไรก็ตามในทัศนะของคริสต์ถือว่า แต่ละองค์ใน 3 องค์นั้นเป็นพระเจ้าเต็มตัว มิใช่เป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า และถือว่าทั้ง 3 องค์นั้น คือพระเจ้าองค์เดียว กล่าวคือ พระบิดาก็คืออัลลอส พระบุตรก็คืออัลลอส และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คืออัลลอส ด้วยเหตุนี้ พวก คริสเตียนจึงกล่าวจำกัดความว่า “ตรีเอกานุภาพ” หมายถึงสามนั้นคือองค์เดียว (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับแห่งประเทศไทย, 267).

บุตรของพระเจ้า การอ้างดังกล่าวจึงเป็นการภาคีและเทียบเท่ากับอัลลอส (*สุบหานะฮฺวะตะฮาลา*) ถึงแม้ว่าเรื่องนี้ พวกยิวที่ยังคงยึดมั่นกับคำสอนของเตารอด ไม่เห็นชอบกับนบีอีซาและหลักคำสอนของท่าน แต่พวกเขาจะละความเข้มงวดกับผู้ที่ยึดมั่นกับหลักคำสอนของ โบลัส โดยถือว่าเป็นการดีสำหรับพวกเขาที่จะได้เป็นพวกที่ยึดมั่นในความเอกะของอัลลอส (*สุบหานะฮฺวะตะฮาลา*) เพียงพวกเดียว ในเวลาเดียวกันพวกเขาจะได้สงวนศกยภาพในการเป็นกลุ่มชนที่ถูกเลือกของพระองค์ในทัศนะของพวกเขา สภาพการณ์ดังกล่าวยังคงมิให้เห็นนับตั้งแต่สมัยนบีมุฮามัดถึงสมัยนบีหมัมมัด (*เค็อดดัลลอฮฺอะลัฮฺวะสะลัฮฺ*) ทั้งหมดนี้ก็จะเห็นได้ว่าในประวัติศาสตร์ของพวกยิว พวกเขาไม่เชียวชนและสนับสนุนให้คนอื่นมายึดถือกับศาสนาของพวกเขาเลย.

อย่างไรก็ตาม หลักคำสอนในการยึดมั่นกับตรีเอกานุภาพของเซนต์ปอลได้แพร่หลายในบรรดาผู้ที่ยึดมั่นกับนบีอิสมาอิลก่อนแล้วและพวกที่ยึดมั่นกับคำสอนหลังๆนี้ แต่พวก "อาซีนีย์" ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยจากพวกยิวมีมาก่อนการประสูติของนบีอีซาประมาณ 1 ศตวรรษหรือเกินกว่านี้ พวกนี้ได้ศรัทธากับหลักคำสอนของนบีมุฮามัดและปฏิเสธการเบี่ยงเบนเหมือนกับที่พวกยิวกลุ่มอื่นๆเช่น เผ่า "เศาะดูกี" และเผ่า "ฟะริซีย์" ได้เบี่ยงเบนมา และพวกเขาคัดค้านวิถีชีวิตแบบนักกฎหมายของพวกยิวที่คอยฉวยผลประโยชน์.

หลังจากที่นบีอีซาได้นำคำสอนมา เผ่า "อาซีนีย์" ไม่ได้ปฏิเสธหลักคำสอนนี้ มีหน้าซำยังศรัทธาในความเป็นมนุษย์และการเป็นนบีของท่าน เผ่าอื่นๆเช่นเผ่า "นะสิริย์" หรือ "นาสิริย์" ซึ่งเป็นที่รู้จักในประวัติศาสตร์ว่า "นะศอรอฮ์" ถึงแม้มีข้อแตกต่างกันมากระหว่างเผ่า "อาซีนีย์" กับเผ่า "นะศอรอฮ์" ทั้งสองเผ่าต้องเผชิญกับการกดขี่และการทรราชของพวกยิว ทั้งหมดนี้ทำให้พวกเขาเพิ่มความมั่นใจกับหลักศรัทธาแห่งความเอกะของอัลลอส (*สุบหานะฮฺวะตะฮาลา*) ยิ่งขึ้น หลังจากนั้นในปี ค.ศ. ที่ 41 พวกคริสเตียนที่ติดตามเซนต์ปอลได้รวมตัวกับพวกยิวในการคุกคามและตามล่าเผ่า "อาซีนีย์" และเผ่า "นะศอรอฮ์" หลังจากนั้น 4 ปี พวกยิวได้ก่อการปฏิวัติในเมืองโรม พวกคริสเตียนที่อาศัยอยู่ที่เมืองอูรชะลิม (*เยรูซาเล็ม*) คิดว่าวันสิ้น โลกใกล้เข้ามาแล้ว พวกเขาจึงไม่สนใจกับเรื่องการเมืองอีก แล้วพวกเขาก็ออกจากเมืองนั้น ไปตั้งถิ่นฐานใกล้แม่น้ำจอร์แดน (ใต้การปกครองของ "อับบาฏ") ในช่วงนั้นพวกยิวและพวกคริสเตียนแตกแยก พวกยิวจึงกล่าวหาว่าพวกคริสเตียนได้หักหลังและผิดสัญญา.

ในปี 115-116 ค.ศ. พวกยิวได้ก่อการปฏิวัติอีกครั้ง พวกเขาได้ทำการฆ่าผู้คนมากมายที่ไม่ใช่พวกยิว โดยเฉพาะเผ่า "อาซีนีย์" ที่อพยพไปตั้งหลักแหล่งทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ "คอรบัตคอมรอน" เป็นหมู่บ้านที่มีการพบแผ่นหนังแห่งทะเลสาปหรือแผ่นหนังคอรบัตคอมรอนอย่างเป็นทางการเมื่อ 14 March 1952 (*Almajdüb*, 1990 : 88) เมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเขาต้องเผชิญวิกฤตและภัยต่างๆจากพวกยิวที่คอยตามล่าพวกเขา พวกเขาจึง

บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรบนแผ่นหนังและใส่ไว้ในโถที่ทำจากดินเผาแล้วซ่อนไว้ในถ้ำต่างๆ แผ่นหนังนี้ประกอบด้วยหลักคำสอน ระเบียบการ ประวัติศาสตร์ ภาพกรรมและความเป็นอยู่ของพวกเขา⁹.

จากหลักฐานของแผ่นหนังจารึกแห่งคอปติกอมรอนได้ยืนยันว่า เผ่าอาซีนียได้ตั้งหลักแหล่งในบริเวณคอปติกอมรอนนี้ตั้งแต่ปี 70 ค.ศ. หลังจากนั้นเผ่านี้ได้อพยพไปตั้งถิ่นฐานทางทิศตะวันออกเฉียงของจอร์แดนใกล้เมือง “อัมมาน” ซึ่งเมื่อก่อนมีชื่อว่า “ฟีลาคิลเฟีย” ที่ทอดทางไปยังเมืองหลวง “บักรอรู” ของเผ่านิบฎีในสมัยก่อน สมัยโรมก่อนเรียกว่า “บีรา” ในช่วงเกิดการบุกรุกจากพวกยิวครั้งสุดท้าย

เมื่อพวกยิวได้ทำการฆ่าพวกยิวด้วยกันที่ได้ออกนอกจากศาสนายิวโดยการยึดมั่นศรัทธากับศาสนาคริสต์ พวกยิวได้สร้างมโนภาพว่าพวกเขาได้รับชัยชนะเหนือพวกเขาทั้งหลาย พวกเขาเลยเชิญชวนผู้ที่พวกเขาอ้างว่าได้ออกนอกศาสนาและรวมถึงเผ่า “อาบิยูนิย” ซึ่งเป็นกลุ่มชนของชาวถ้ำให้กราบไหว้สักการะพระเจ้า “ยาโฮวา” แต่พวกเขาทั้งหลายได้ปฏิเสธทำตามที่พวกยิวได้เชิญชวน มหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้กล่าวถึงตอนนี้ว่า:

﴿وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَن نَّدْعُوهُ مِن دُونِهِ ۗ إِلٰهًا لَّقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا ﴿٥١﴾﴾

ความว่า: “และเราได้ให้ความเข้มแข็งแก่หัวใจของพวกเขา(โดยการคลอใจให้พวกเขา มีความอดทนและหยิ่งต่อการอิมาน)ขณะที่พวกเขาขึ้นขึ้นประกาศ (โดยไม่เกรงกลัวอำนาจใดๆ)ว่า พระผู้อภิบาลของเราคือพระผู้อภิบาลแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน เราจะไม่วิงวอนพระเจ้าอื่นจากพระองค์ มิเช่นนั้น(หากเราเคารพอบิดาอะฮ์อื่นจากพระองค์แล้ว)เรา ก็กล่าวเกินความจริง(จมอยู่ในความอธรรมและการหลงผิด)อย่างแน่นอน”

นั่นก็คือพระเจ้าของพวกเขาคือ พระเจ้าแห่งมนุษย์ทั้งหมด ไม่ใช่ “ยาโฮวา” ที่เป็นเพียงพระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น และหลังจากที่พวกคริสเตียนได้บุกรุกพวกยิวและสามารถเอาชนะพวกเขาได้ พวกคริสเตียนจึงเชิญชวนกลุ่มชายหนุ่มให้ยึดมั่นและศรัทธากับตรีเอกานุภาพเพราะพวกเขาคิดว่าชายหนุ่มกลุ่มนี้เหมือนกับพวกเขา แต่ชายหนุ่มได้ปฏิเสธ มหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้กล่าวถึงคำพูดของพวกเขาว่า:

⁹ ดูใน : [http:// www.coptichistory.org/new_page_378.htm](http://www.coptichistory.org/new_page_378.htm)

﴿ هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً لَوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم بِسُلْطٰنٍ بَيِّنٍ
فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۝﴾

ความว่า “กลุ่มชนของเราเหล่านั้นได้ยึดเอาพระเจ้าต่างๆอื่นจากพระองค์ ทำให้พวกเขาจึงไม่นำหลักฐานอันชัดแจ้งมายืนยันแล้ว ดังนั้นจะมีผู้ใดขอธรรมยังไปกว่าผู้ที่กล่าวเท็จต่อ อัลลอฮ์(ด้วยการตั้งภาคีต่อพระองค์)”

การปฏิเสธของกลุ่มชายหนุ่มนี้ทำให้พวก “นะศอรอญ์” โกรธมาก ผลพลอยจากอิทธิพลที่พวกเขาสามารถปราบพวกยิวได้ พวกเขาจึงใช้อำนาจในการชักชวนให้ชาวถ้ำละทิ้งการนับถือกับอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) องค์เดียวแล้วมานับถือใน “ฆาญูซ”(ตรีเอกานุภาพ) ชาวถ้ำเลยปรึกษาระหว่างพวกเขาในการดำรงมั่นกับศาสนาของพวกเขา ในที่สุดพวกเขาไม่มีทางอื่นนอกจากจะต้องปลืกตัวห่างจากกลุ่มชนของเขา เมื่อพวกเขาได้ปลืกตัวจากกลุ่มชนของพวกเขาแล้ว พวกเขาต่างลงความเห็นที่จะอาศัยในถ้ำและทำเป็นที่ทำอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ดังอายะฮฺได้กล่าวชี้ถึงคำพูดของพวกเขาว่า:

﴿ وَإِذْ اَعْتَرٰتُمُوهُمۡ وَمَا يَعْبُدُوْنَ اِلَّا اللّٰهُ فَاَوْرَاۗءُ اِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمۡ مِّنۡ رَّحْمَتِهٖ وَيُهَيِّئْ لَكُمْ مِّنۡ اَمْرِكُمْ مِّرْفَقًا ۝﴾

ความว่า “และเมื่อพวกเขาเข้าปลืกตัวออกห่างจากพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชาอื่น จากอัลลอฮ์ แล้ว ดังนั้นพวกเขาก็จึงหลบเข้าไปในถ้ำ พระผู้อภิบาลของพวกเขาจะทรงแผ่ความเมตตาของพระองค์แก่พวกเขา และจะทรงทำให้กิจการของพวกเขาดำเนินไปอย่างสะดวกสบาย”

จากการอธิบายข้างต้นทำให้เราประจักษ์ถึงประโยชน์ของการกล่าวถึง “พระเจ้า” ซึ่งชายหนุ่มได้ปฏิเสธกราบไหว้ หลังจากนั้นอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ได้กล่าวถึง “พระเจ้าต่างๆ” ในบรรดาพระเจ้าต่างๆนี้จะรวมถึงอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ด้วย พวกเขาได้ปฏิเสธการนำพระเจ้าต่างๆมาภาคีกับพระองค์ และพวกเขาได้ตั้งใจที่จะปลืกตัวออกห่างจากกลุ่มชนของพวกเขาและสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว โองการที่กล่าวถึงนี้มีประโยชน์อะไรเล่า?

หลังจากที่ชาวถ้ำได้เข้าไปอาศัยในถ้ำ และกลุ่มชนของพวกเขาต่างแยกย้ายในแผ่นดินทำให้สถานที่นั้นเหมือนเมืองร้าง ไม่ค่อยมีใครเดินผ่าน ผู้คนจึงไม่รู้ว่าอะไรได้เกิดขึ้นกับพวกเขา นานวันผู้ร่วมสมัยกับพวกเขา พวกยิวและพวกคริสเตียนที่ตามล่าพวกเขาก็ได้ตายไป เมือง

“อันบาฏ” ก็พินาสลง เมือง “เฆาะสาสินะฮุ” ที่ศรัทธาต่อหลักตรีเอกานุภาพซึ่งได้แพร่หลายในช่วงนั้น ได้ถูกสถาปนาขึ้น โดยเฉพาะหลังจากที่กษัตริย์คอนสตันติโนเป็นได้ยึดหลักศรัทธาในสำนักนิกายของ “ปาวล” สถานการณ์ดำเนินมาเรื่อย ประชาชนผู้ใช้ชีวิตอย่างสงบและปลอดภัย พวกเขาไปมาในทุกหนแห่งอย่างสุขสวัสดิ์ ในบรรดาพวกเขาที่ศรัทธาในตรีเอกานุภาพ ได้ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพหลังจากการตาย โดยเฉพาะสถานที่แถบ “ซาม”¹⁰ ซึ่งได้รับอิทธิพลแห่งความคิดจากยิวเผ่า “เศาะคูกี” ที่ไม่เชื่อเกี่ยวกับวันคืนชีพอย่างเห็นได้ชัด.

ในเวลานั้นอัลลอส (สหพันธรัฐอะลา) ประสงค์จะเผยแพร่สัญลักษณ์ของพระองค์จากการนอนของชาวถ้ำในการหนักแน่นการฟื้นชีพนั้นว่าเป็นจริง ไม่ใช่เป็นเพียงการฝันเพื่องดั่งที่พวกเขาปฏิเสธได้อ้างมา พระองค์จึงให้พวกเขาตื่นจากการหลับไหลอันยาวนาน และพวกเขาได้ส่งตัวแทนไปในเมืองใกล้ถ้ำที่พวกเขาอาศัยอยู่ คือ เมือง “ฟีลาซิลเฟีย” ตอนนี้มีชื่อเรียกว่า “อัมมาน” ซึ่งผู้ปกครองเมืองนี้เป็นชาวคริสเตียนจาก “เฆาะสาสินะฮุ” ชาวอะหรับคริสเตียนได้อาศัยปะปนกับพวกยิวที่ได้มาตั้งถิ่นฐานตามริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ส่วนมากแล้วพวกเขาเป็นพวกยิวจากเผ่า “เศาะคูกี” ที่ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพหลังการตาย ความคิดของพวกเขาได้ซึมซาบสู่นักอรรถาธิบาย นักการศาสนาและนักปราชญ์จากพวกคริสเตียนที่ศรัทธาในตรีเอกานุภาพ เมื่อชายคนหนึ่งมาถึงในเมือง เรื่องของเขาและสหายของเขาถูกเปิดเผย นักกฎหมายจากพวกยิวและนักการศาสนาจากพวกคริสเตียนต่างพากันไปยังถ้ำดังกล่าว แล้วพวกเขาได้สนทนากับชาวถ้ำ เมื่อได้ยินเรื่องทั้งหมดพวกเขาจึงประจักษ์ข้อเท็จจริงว่า ชาวถ้ำเป็นกลุ่มชนที่หลงเหลือจากเผ่าพันธุ์ที่ต่างคนคิดว่าได้สาบสูญไปแล้ว ตั้งแต่ 300 ปีที่ผ่านมา การระลึกถึงสงครามที่ลี้ลับไม่เคยเลือนจากความทรงจำของพวกเขา พวกเขาต่างพูดคุยกันในเรื่องระหว่างพวกเขาเอง โดยที่ไม่มีมีการบันทึกใดๆ เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นผลดีแก่พวกเขาทั้งสอง คือ พวกยิวและพวกคริสเตียน เนื่องจากพวกยิวไม่ยอมรับนับถือชาวยิวว่าเป็นมนุษย์ที่ถูกเลือกเป็นบิหรือเป็นพระเจ้าและบุตรของพระเจ้า พวกยิวจึงไม่สนใจที่จะบันทึกเรื่องที่เกิดขึ้นกับชาวถ้ำ ส่วนพวกคริสเตียนจะไม่ได้รับผลประโยชน์ใดๆ ในการรื้อฟื้นความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าองค์เดียวซึ่งสนับสนุนด้วยมูญิซเซฮุ¹¹ เจกเช่น มูญิซเซฮุของชาวถ้ำนี้.

พวกยิวและพวกคริสเตียนสมัยนั้นไม่รู้ถึงสมัยที่ชาวถ้ำได้เข้าไปพักพิงในถ้ำอย่างเจาะจง แต่พวกเขาเพิ่งรู้หลังจากที่พวกเขาได้ยินชาวถ้ำพูดถึงสถานการณ์ที่บีบคั้นพวกเขาให้ไปอาศัยในถ้ำและจากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์นั้นกับข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่บิดเบือนที่พวกเขามี เนื่องจากความเกลียดและความแค้นที่พวกเขามีต่อกลุ่มชนของชาวถ้ำ ถึงแม้ว่าบางคนจาก

¹⁰ ตอนนี้มีถูกแบ่งออกเป็น 4 ประเทศ คือ ปาเลสไตน์ ซีเรีย จอร์แดนและเลบานอน.

¹¹ เหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติที่ยึดลอส (สหพันธรัฐอะลา) ได้ให้เกิดขึ้นในการลบล้างความคิดที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับพระองค์.

พวกเขาอาจจะรู้ข้อเท็จจริงอย่างดีแต่พวกเขาไม่ยอมพูดความจริง สาเหตุจากความกลัว ความโลภในตำแหน่งหรืออำนาจทางศาสนาและทางโลก.

จากผลพวงดังกล่าว ผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์นั้นเสนอให้สร้างอาคารเหนือถ้ำที่ชาวถ้ำได้เสียชีวิตโดยกล่าวว่า “จงสร้างอาคารที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาทรงรู้ดียิ่งในเรื่องของพวกเขา” (อัล-กะสุฟี : 21) จะเห็นว่าพวกเขาไม่ได้กล่าวว่า “พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เพราะว่าพวกเขายังคงอ้างว่าชาวถ้ำเป็นผู้ที่ออกนอกศาสนาและไม่กราบไหว้ต่อพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา และพวกเขาในที่นี้หมายถึง พวกคริสเตียนที่ศรัทธาในตรีเอกานุภาพและเป็นพวกที่ได้ยินชาวถ้ำพูดถึงอัลลอฮ์(สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ผู้ทรงเอกะ ผู้ที่ไม่มีบุตรและไม่ถูกกำเนิด.

ฝ่ายบรรดาผู้มีเสียงข้างมากในเรื่องของพวกเขา กล่าวว่า แน่แน่นอน เราจะสร้างมัสยิดที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา (อัล-กะสุฟี : 21) พวกเขา ณ ที่นี้หมายถึงพวกยิว เพราะพวกเขามีจำนวนมากนับตั้งแต่พวกเขาได้หนีจากพวกโรมันแล้วมาตั้งถิ่นฐานทางตอนเหนือของแม่น้ำจอร์แดนและบางทีในคาบสมุทรอาหรับ ประหนึ่งพวกเขาคุงศูนย์กลางแห่งอำนาจ เนื่องจากพวกเขามีทรัพย์สินเงินทองอันมหาศาลซึ่งทำให้พวกเขาสามารถครอบครองสังคมที่พวกเขามาอยู่นี้.

การวิเคราะห์หลักการศรัทธาในอิสลามที่ปรากฏในเรื่องของชาวถ้ำ

เรื่องของชาวถ้ำได้กล่าวถึงเป้าหมายหลักในศาสนาอิสลามอย่างชัดเจนในเรื่องหลักศรัทธาที่ยังลึกซึ้งของพวกเขา และการเสียดสีในหนทางของศาสนา การเชื่อในสิ่งเร้นลับนอกเหนือจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับศรัทธาที่ยังลึกซึ้งในจิตใจ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับสังฆกรรมที่ชาวถ้ำได้ปฏิบัติมา พวกเขาได้ปลีกตัวหนีจากการตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ผู้ทรงเอกภาพในพระองค์ สามารถแบ่งออกเป็นดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์หลักการศรัทธาในอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา)

เรื่องของชาวถ้ำแสดงถึงรากฐานของหลักการศรัทธาในอิสลามที่ครอบคลุมถึงการศรัทธาในอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ใน 3 ประเภทหลัก คือ การศรัทธาแห่งรูปูบียะฮ์ อุลูฮียะฮ์ และพระนามและคุณลักษณะของพระองค์

ภาพลักษณ์ที่ชี้ชัดถึงการศรัทธาในรูปบียะฮฺ การปฏิญาณด้วยความบริสุทธิ์ใจกับความเอกภาพของอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) และการยอมรับและยึดมั่นในการอภิบาลสากลโลก และกฎสภาพการณ์ต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดขึ้นมา ดังที่อัลลอฮฺได้ตรัสว่า:

﴿فَقَالُوا رَبَّنَا رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُوَ مِنْ دُونِهِ إِلَهًا﴾

(ซูเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี, 18:16)

ความว่า: “ดังนั้นพวกเขาขึ้นขึ้นประกาศ(โดยไม่เกรงกลัวอำนาจใดๆ)ว่า พระผู้อภิบาลของเราคือพระผู้อภิบาลแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน เราจะไม่วิงวอนพระเจ้าอื่นจากพระองค์”

การศรัทธาในรูปบียะฮฺในกฎสภาพการณ์แห่งอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) ปรากฏในเรื่องของชาวอัครังต่อไปนี้:

- ก. กฎสภาพการณ์แห่งอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) ในการทดสอบ พระองค์ได้ทดสอบชาวอัครังโดยที่พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับกลุ่มชนที่คัดค้านการศรัทธาในอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) กลุ่มชนเหล่านี้พยายามบีบบังคับชาวอัครังให้หันกลับมาศรัทธาในสิ่งที่พวกเขายึดมั่นและให้ปฏิเสธอัลลอฮฺ ชาวอัครังจึงต้องหลบหนีไปอาศัยในถ้ำ (al-Baghawi, 1997 : 3/153)
- ข. กฎสภาพการณ์แห่งอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) ในการขัดแย้งระหว่างสังฆธรรมและอธรรม มันเป็นกฎสภาพการณ์แห่งพระองค์ที่ต้องมีการขัดแย้งเพื่อได้มาซึ่งชัยชนะและความเป็นเหนือกว่า การขัดแย้งนี้เกิดขึ้นระหว่างชาวอัครังซึ่งเป็นฝ่ายที่ยึดมั่นในสังฆธรรมกับกลุ่มชนของพวกเขาซึ่งเป็นฝ่ายที่ปฏิเสธการศรัทธา (Muhammad Rashid Ridha, มปป : 11 :468) อัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) ทรงช่วยเหลือบรรดาผู้ศรัทธา (Ibnu Kasir, มปป : 4: 76) การช่วยเหลือนี้ไม่จำกัดเฉพาะในการได้รับชัยชนะด้านกำลัง แต่ชัยชนะที่แท้จริงคือการชัยชนะในด้านการศรัทธาและการยืนหยัดและการยึดมั่นของผู้ศรัทธา ถึงแม้ว่าจะต้องแลกกับชีวิตก็ตาม (Qutub, 1993 : 191)
- ค. กฎสภาพการณ์แห่งอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) ในการดำเนินตามด้วยเหตุและผล เรื่องของชาวอัครังได้เชื่อมผลกับเหตุเข้าด้วยกัน ทุกปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับพวกเขามาจากอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) แต่การดำเนินปฏิบัติตามกฎเหตุและผลโดยสอดคล้องกับสิ่งที่พระองค์ได้กำหนดและความประสงค์ของพระองค์ (Zaidan: 1997: 191)

เรื่องของชาวถ้ำจึงเป็นเรื่องการศรัทธาและการยื่นหยัดในหลักการศรัทธาที่ถูกต้อง การเสียสละและการต่อสู้ในหนทางของพระองค์ มันจะเป็นหลักฐานที่บ่งบอกถึงสาเหตุต่างๆ ว่าทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ภายใต้ความประสงค์ของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ดังนั้น หนทางของผู้ศรัทธาต้องปฏิบัติตามความประสงค์นี้ ด้วยการศรัทธาและปฏิบัติการทำงานที่ดี จึงสมควรจะได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากพระองค์

ส่วนภาพลักษณ์ของการศรัทธาด้านอูลูฮียะฮฺ เป็นการเชื่อมการศรัทธาของชาวถ้ำกับความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ด้วยการภักดีและปฏิบัติอิบาดะฮฺในทุกรูปแบบ จากการศึกษาชี้ถึง 2 ลักษณะของการอิบาดะฮฺ คือ

1. การอิบาดะฮฺทางใจ เช่น การบริสุทธ์ใจของชาวถ้ำต่ออัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) และไม่ตั้งภาคีกับพระองค์ อัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ได้ตรัสมีใจความว่า: “พระเจ้าของเราคือพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเราจะไม่วิงวอนพระเจ้าอื่นจากพระองค์” (ซูเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี, 18:14). ความมั่นใจในพระองค์ในขณะที่ชาวถ้ำหลบเข้าไปอาศัยในถ้ำและการมอบหมายกิจการต่างๆ ต่อพระองค์ ดังที่พวกเขาได้กล่าวในคำตรัสของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ซึ่งมีใจความว่า: “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของของพวกเจ้า จะทรงแผ่ความเมตตาของพระองค์แก่พวกเจ้า และจะทรงทำให้กิจการของพวกเจ้าดำเนินไปอย่างสะดวกสบาย” (ซูเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี, 18:16). การหวังผลตอบแทนจากพระองค์ในคำวิงวอนของชาวถ้ำว่า: “ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา ขอพระองค์ทรงโปรดประทานความเมตตาจากพระองค์ (โดยเฉพาะการอภัยโทษและปัจจัยยังชีพ)แก่เรา และทรงทำให้การทำงานของเรายู่ในแนวทางที่ถูกต้องด้วยเถิด” (ซูเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี, 18:10). การอดทนซึ่งอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ได้เพิ่มความอดทนแก่ชาวถ้ำในการพลัดพรากจากคนรัก ทรัพย์สิน บ้านเมือง ดังที่พระองค์ทรงตรัสมีใจความว่า: “และเราได้ทำให้หัวใจของพวกเขาเข้มแข็ง” (ซูเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี, 18:14). โดยการคล้อยใจให้พวกเขามีความอดทนและหยิ่งต่อการอيمانสามารถเผชิญวิกฤตการณ์ต่างๆ ยอมพลัดพรากจากครอบครัวและทรัพย์สิน และตัดขาดจากความเพริศแพรวของ โลกคุณยา (al-Qurtubiy, 2000: 10: 365)

2. การอิบาดะฮฺทางกาย เช่น การรำลึกถึงอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) อยู่เสมอ การวิงวอนขอความเมตตาและความปลอดภัยจากการคุกคามของกลุ่มชนซึ่งอาจมีผลต่อการศรัทธาและพวกเขาได้ขอให้เอื้ออำนวยการทำงานที่ดีแก่พวกเขา พวกเขา กล่าวว่า: “ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา ขอพระองค์ทรงโปรดประทานความเมตตาจากพระองค์แก่เรา และทรงทำให้การทำงานของเรายู่ในแนวทางที่ถูกต้องด้วยเถิด” (ซูเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี, 18:10). การปฏิบัติตามกฎเหตุและผลซึ่งได้ปรากฏในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การแยกตัวจากกลุ่มชนที่คุกคามไปพำนักในถ้ำ การเตรียมทรัพย์สินก่อนการเดินทาง การระมัดระวังความปลอดภัยขณะออกจากถ้ำ ไปยังในเมือง.

ส่วนภาพลักษณ์ของการศรัทธาในพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) ในเรื่องของชาวถ้ำได้แสดงถึงคุณลักษณะของพระองค์เป็นส่วนมาก เช่น การรอบรู้ของอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) ในทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วกับชาวถ้ำและสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขา ดังที่พระองค์ได้ตรัสมีใจความว่า: "จงกล่าวเถิด)มุฮัมมัด (อัลลอฮ์ทรงรู้ดียิ่งว่าพวกเขาพำนักอยู่นานเท่าใด สำหรับพระองค์นั้นทรงรู้สิ่งพันญาณวิเศษในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระองค์ทรงเห็นชัดและทรงฟังชัดทุกสิ่งทุกอย่าง" (สุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟ, 18:26). ความประสงค์ของอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) ที่จะให้เรื่องของชาวถ้ำเป็นเครื่องหมายและหลักฐานในการฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮ์ และทุกกิจการต้องเชื่อมกับความประสงค์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ได้ตรัสมีใจความว่า: (โอ้ มุฮัมมัด) เจ้าอย่ากล่าวเกี่ยวกับสิ่งใดว่า แท้จริงฉันจะเป็นผู้ทำสิ่งนั้นในวันพรุ่งนี้ .เว้นแต่อัลลอฮ์ทรงประสงค์" (สุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟ, 18:23-24). ความเดชะนภาพของอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) ในการอภิบาลสากลโลก พระองค์ได้ทำให้ชาวถ้ำนอนหลับในถ้ำเป็นเวลายาวนาน และการให้ทางนำ การทำให้นอนเปรียบเสมือนการตายและการทำให้ฟื้นจากการนอนของชาวถ้ำ และคุณลักษณะต่างๆ

ส่วนภาพลักษณ์ของการตั้งภาคกับอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) ในเรื่องของชาวถ้ำชี้ให้เห็นว่าพวกพ้องของชาวถ้ำได้อ้างนบีอิซาและมารดาของท่านเป็นพระเจ้านอกจากอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) ดังที่ชาวถ้ำได้กล่าวถึงกลุ่มชนของพวกเขาที่มีใจความว่า: "กลุ่มชนของเราเหล่านั้นได้ยึดเอาพระเจ้าต่างๆอื่นจากพระองค์" จากคำกล่าวของชาวถ้ำ: (กลุ่มชนของเราเหล่านั้น) เราสามารถเข้าใจว่าไม่มีกษัตริย์ซึ่งเป็นผู้ที่บังคับให้ชาวถ้ำกราบไหว้เทวรูป ตามที่อิบนุกะษีร์ (Ibnu Kathir, มปป : 3 : 72) และนักอรรถาธิบายหลายท่านได้มีความคิดเห็นว่าเป็นพวกพ้องของชาวถ้ำได้บูชาและกราบไหว้เจ็ดต่างๆ ประโยคข้างต้นชี้ให้เห็นว่าพวกพ้องของชาวถ้ำเองที่ได้ยึดเอาพระเจ้าต่างๆอื่นจากอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) และจากอายะฮ์ซึ่งมีใจความว่า: "และเมื่อพวกเขาปลื้มตัวออกห่างจากพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชาอื่น จากอัลลอฮ์ แล้ว ดังนั้นพวกเขาก็งงหลบเข้าไปในถ้ำ" ชี้ว่าอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) เป็นหนึ่งในบรรดาพระเจ้าต่างๆของพวกพ้องของชาวถ้ำ และชาวถ้ำได้ติกรอบเพียงอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) องค์เดียว ดังนั้นตามที่อิบนุกะษีร์ (Ibnu Kathir, มปป : 3 : 72) ได้กล่าวว่าชาวถ้ำเป็นชาวโรมันที่บูชาเจ็ด จะขัดกับความหมายของอายะฮ์ข้างต้น เพราะจากประวัติศาสตร์ชาวโรมันไม่เคยรู้จักอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) เลย แต่ผู้ที่บูชาและกราบไหว้อัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอะลา) ร่วมกับพระเจ้าต่างๆ คือพวกคริสเตียนตามลัทธิเซนต์ปอลซึ่งได้ศรัทธาในตรีเอกานุภาพ.

2. การวิเคราะห์หลักการศรัทธาในรสูล

โองการของมหาคัมภีร์อัล-กุรอานไม่ได้พูดถึงรสูลที่อัลลอฮ์ (Subhanahu wa ta'ala) ได้ประทานในสมัยของชาวถ้ำอย่างชัดเจน บรรดานักอรรถาธิบายมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน ได้มีข้อคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องรสูลที่อัลลอฮ์ (Subhanahu wa ta'ala) ได้ประทานสู่ชาวถ้ำและกลุ่มชนที่ใช้ชีวิตในช่วงนั้น สาเหตุอันเนื่องมาจากว่า ชาวยิวได้เก็บเรื่องชาวถ้ำและรายละเอียดต่างๆ ของพวกเขา มาเล่า เรื่องนี้ทำให้อิบนุกะษีร์ (Ibnu Kathir : 3 : 71) และท่านอื่นๆ มีความเห็นว่าพวกเขาใช้ชีวิตก่อนยุคนบีอิซา (อะลัยฮิสสลาม) เสียอีก มีหลักฐานว่า หากพวกเขาใช้ชีวิตในยุคของนบีอิซา (อะลัยฮิสสลาม) ชาวยิวคงไม่ทราบเกี่ยวกับพวกเขาแน่ ในเมื่อเรื่องของพวกเขาถูกบันทึกในตำราของพวกเขามาก่อน พวกเขาต้องใช้ชีวิตก่อนชาวคริสต์เสียอีก แต่ชาวคริสต์นำเรื่องผู้หลับไหลทั้ง 7 มาอ้างเป็น เรื่องที่เกิดขึ้นกับพวกเขา (Sae'id Hawa: 1993: 6 : 3167)

พวกพ้องชาวถ้ำใช้ชีวิตอยู่ใน 2 สมัย คือ สมัยคำสอนของนบีมูซา (อะลัยฮิสสลาม) และนบีอิซา (อะลัยฮิสสลาม) โดยที่พวกเขาได้ศรัทธาในนบีมูซา (อะลัยฮิสสลาม) และได้ปฏิบัติตามหลักคำสอนของท่าน จนกระทั่งนบีอิซาได้นำหลักคำสอน พวกเขาก็ศรัทธาในตัวท่านว่าเป็นนบีและรสูล

อะหมัด อัลมััจดูบ (Al-Majdub, 1990 : 201-202) ได้กล่าวถึงบรรดาผู้ที่ศรัทธาในนบีอิซา (อะลัยฮิสสลาม) ว่าพวกเขาเป็นชาวยิวจากเผ่าอาซีนีย์ซึ่งเป็นเผ่าเล็กเผ่าหนึ่ง พวกเขาได้ศรัทธาและยึดมั่นกับหลักคำสอนของนบีมูซา (อะลัยฮิสสลาม) หลังจากทีนนบีอิซา (อะลัยฮิสสลาม) ได้นำหลักคำสอนมาเผยแผ่ ชาวยิวจากเผ่าใหญ่ๆ เช่น เผ่าเศาะดูคียฺและเผ่าฟะรียฺได้ยึดหลักคำสอนเดิมและปฏิเสธหลักคำสอนของท่าน ชาวยิวจากเผ่าอาซีนีย์เท่านั้นที่ต่างจากพวกพ้องของเขาที่มาศรัทธาในนบีอิซา (อะลัยฮิสสลาม) ในเวลาต่อมา ในบรรดาพวกพ้องของเขาที่ศรัทธาในนบีอิซา (อะลัยฮิสสลาม) ได้เบี่ยงเบนไปเชื่อในลัทธิ “ตรีเอกานุภาพ” เหลือเพียงชาวถ้ำเท่านั้นที่ได้ยึดมั่นในหลักคำสอนของนบีอิซา (อะลัยฮิสสลาม) ที่ถูกต้อง จึงทำให้พวกพ้องของเขาโกรธแค้นมาก ถึงขนาดคุกคามพวกเขาและบังคับพวกเขาให้กลับไปยึดถือกับหลัก “ตรีเอกานุภาพ”.

การที่ชาวยิวได้กำชับให้ผู้แทนของพวกกุรอัยษลามถึงเรื่องของชาวถ้ำนั้น เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ในการเป็นนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิอะฮ์ดีละฮิม) และพวกเขาพยายามจะลบล้างเรื่องนี้ อัลลอฮ์ (Subhanahu wa ta'ala) ได้ประทานอายะฮ์ต่างๆ ที่กล่าวถึงชาวถ้ำนี้เป็นคำตอบสำหรับพวกเขา เพื่อเป็นหลักฐานที่ชัดเจนในการเป็นรสูลของท่านนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิอะฮ์ดีละฮิม) และเป็นการแสดงความหลงผิดของพวกเขามากด้วย

3. การวิเคราะห์หลักการศรัทธาในคัมภีร์

คัมภีร์อัล-กุรอาน ไม่ได้พูดถึงคัมภีร์ที่ชาวถ้ำได้ศรัทธาและนำมาปฏิบัติอย่างชัดเจน แต่อายะฮ์ต่างๆ ที่กล่าวถึงเรื่องของชาวถ้ำได้เผยนัยยะและข้อมูลที่สำคัญในส่วนที่นักอรรถาธิบาย ได้มีข้อคิดเห็นที่แตกต่างกันในคำว่า “อิร-เราะกิม” อิมามอัลบะเกาะวีฮ์ (al-Baghawiy, 1997 : 5 : 145) ได้มีความคิดว่ามันเป็นแผ่นดินที่ถูกบันทึกเรื่องราวของชาวถ้ำซึ่งได้ถูกตั้งไว้หน้าปากถ้ำ อิบน์อะฏียะฮ์ (Ibnu Atiyah, 1987 : 10 : 367) ได้กล่าวถึงความคิดเห็นต่างๆ ที่พูดถึงคำนี้ บางคนมีความคิดเห็นว่ามันเป็นชื่อสถานที่ บางคนถือว่ามันเป็นชื่อของแอ่งน้ำ บางคนก็มีความคิดเห็นว่ามันเป็นหนังสือที่ถูกบันทึกเรื่องราวของชาวถ้ำ อิมามอฏฏะาะบะรีย์ (at-Tobaray, 1992 : 8 : 182) มีความคิดเห็นว่ามันเป็นหนังสือ ส่วน (Al-Majdüb, 1990 : 196-197) มีความเห็นว่ามันเป็นชื่อสถานที่ซึ่งเป็นที่รู้จักของชาวอาหรับมาแต่เนิ่นนาน และเขาได้ได้ความคิดเห็นที่ว่ามันเป็นแผ่นดินหรือสิ่งบันทึกต่างๆ ที่ได้บันทึกเรื่องราวของชาวถ้ำ ว่าสถานการณ์ที่ชาวถ้ำได้หนีจากพวกพ้องของพวกเขา นั้นไม่เอื้ออำนวยในการที่จะบันทึกเรื่องที่เกิดขึ้นกับพวกเขา และชาวถ้ำเองก็ไม่คิดว่าพวกเขาจะต้องมานอนหลับเป็นเวลานานและจะต้องมาสิ้นชีวิตในถ้ำถึงขนาดต้องมาบันทึกเรื่องของพวกเขาเอง

การวิจัยนี้มีข้อสรุปไว้ว่า คำว่า “อิร-เราะกิม” นี้หมายถึง ดินฉบับที่ถูกต้องของคัมภีร์เตารอฮ์ และเป็นหลักปฏิบัติที่ชาวถ้ำได้ดำรงอยู่ ก่อนที่จะมีการบิดเบือนด้วยน้ำมือของชาวยิวเอง ดินฉบับนี้ได้ถูกค้นพบในถ้ำใกล้กรุงอัมมาน ประเทศจอร์แดน¹² เพื่อเผยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชาวยิวที่ใช้ชีวิตร่วมสมัยกับท่านนบีมุฮัมมัด ตลอดจนทุกวันนี้ ว่า พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่ดำรงปฏิบัติอยู่ในหลักคำสอนของคัมภีร์เตารอฮ์ที่ถูกต้องดั่งที่อัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ได้ประทานแก่นบีมุซา และเป็นเครื่องชี้วัดว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามคำสอนของคัมภีร์เตารอฮ์แม้แต่เน้อย .

4. การวิเคราะห์หลักการศรัทธาในวันอาคิเราะฮ์

เรื่องของชาวถ้ำเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่บ่งชี้ว่าการฟื้นคืนชีพในวันกียามะฮ์จะต้องเกิดขึ้นจริง อัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ได้ทรงทำให้ชาวถ้ำนอนหลับเป็นเวลานานหลายปีเปรียบเสมือนพวกเขาได้ตายแล้ว หลังจากนั้นพระองค์ก็ได้ทำให้พวกเขาตื่นขึ้นมาเหมือนกับให้ชีวิตแก่พวกเขาใหม่ เพื่อที่พระองค์จะทำให้การนอนและการตื่นนอนของพวกเขาเป็นข้อพิสูจน์ในเครื่องหมายของความเฉาานุภาพและความเกรียงไกรของพระองค์ และเป็นหลักฐานทาง

¹² ดูใน : http://www.coptichistory.org/new_page_378.htm

ประวัติศาสตร์อันชัดเจนว่า การฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺจะต้องเกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอน และได้ขจัดความคลุมเครือในเรื่องดังกล่าว โดยที่พระองค์ทรงเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างการนอนที่ยาวนานของชาวถ้ำกับเดขานุภาพของพระองค์ในการอภิบาลในกิจการต่างๆ (Ash-Sha'rawiy, มปป : 57-58) และพระองค์ทรงยืนยันในการตื่นนอนของพวกเขาในการฟื้นคืนชีพหลังจากได้ตายไป สัยยิด กุฎุบ (Qutub, 1985 : 4: 2264) มีความคิดเห็นว่าเรื่องของชาวถ้ำเป็นตัวอย่างใกล้ชิดตัวและสัมผัสได้ที่มนุษย์สามารถนำเป็นหลักฐานอันชัดเจนในการเกิดวันกิยามะฮฺ ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ (สุบฮานะฮฺวะตะอาลา) ได้ทำให้ชาวถ้ำฟื้นจากนอนและมนุษย์ได้ประจักษ์กับเรื่องนี้

การตื่นขึ้นมาของชาวถ้ำเป็นสัญลักษณ์หนึ่งที่สอดคล้องกับยุคสมัยนั้น ซึ่งเป็นสมัยที่ผู้คนต่างตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ (สุบฮานะฮฺวะตะอาลา) และปฏิเสธการฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ เจก เช่นเดียวกับผู้ปฏิเสธศรัทธา ณ นครมักกะฮฺในสมัยของท่านนบีมุฮัมมัด และผู้ที่ศรัทธาในวันฟื้นคืนชีพโดยเฉพาะ คริสเตียน ได้มีการถกเถียงว่าการฟื้นคืนชีพด้วยวิญญาณหรือร่างกาย (Al-Dimashkiy, 1998 : 12: 452) การกล่าวถึงเรื่องของชาวถ้ำและการตื่นขึ้นมาของพวกเขาจากการหลับนอนที่ยาวนานนั้น เป็นหลักฐานว่า การฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺจะต้องเกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอน และเป็น การโต้ตอบผู้ที่ปฏิเสธการฟื้นชีพในวันกิยามะฮฺ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าเป็นสาเหตุหนึ่งในการประทอนเรื่อง ของชาวถ้ำให้แก่ นบีมุฮัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิอะสลัม) นอกเหนือจากที่อุตามะฮฺได้กล่าวว่า การ ประทอนลงมาของสุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟีเป็นการตอบคำถามของพวกมุชริก(ผู้ตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ (สุบฮานะฮฺวะตะอาลา) จากพวกกรอยซุที่ได้นำเรื่องนี้จากนักปราชญ์ชาวอิฟ (Al-Umariy, 1986 : 360)

การวิเคราะห์ประเด็นหลักการศรัทธาในอิสลามที่ปรากฏในเรื่องของชาวถ้ำ

หลังจากที่ผู้วิจัยได้พิจารณาโครงการต่างๆที่ได้กล่าวมาในเรื่องของชาวถ้ำ สามารถสรุปประเด็นแห่งการศรัทธาดังต่อไปนี้

1. การเพิ่มและการลดของอีมาน

จากโครงการของอัลลอฮ์ (Subhanahu wa ta'ala) ว่า:

﴿إِنَّهُمْ فِتْنَةٌ ءَامَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى﴾

ความว่า: “แท้จริงพวกเขาเป็นชายหนุ่มที่ศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกเขา และเราได้เพิ่มแนวทางอันถูกต้องให้แก่พวกเขา”

ชาวถ้ำที่ศรัทธาและได้รับทางนำในท่ามกลางผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ (Subhanahu wa ta'ala) องค์เดียว พวกเขาได้เลือกสัจธรรมและหนทางแห่งอีมาน เมื่ออีมานได้เข้าในหัวใจแล้ว พระองค์ก็ได้เพิ่มอีมานและทางนำให้แก่พวกเขา บรรดาอีมาน เหนือเช่น อัล-นุคอรีย์และคนอื่นๆ ได้นำอายะฮ์นี้มาเป็นหลักฐานแสดงว่าอีมานมีการเพิ่มและมีการยกระดับ และอีมานก็มีการลด

2. ชายหนุ่มจะรับคำเรียกร้องการอีมานได้ดีกว่าผู้เฒ่า

ความเป็นชายหนุ่มเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่รวบรวมลักษณะที่ดีต่างๆเช่น ความดี การดำรงมั่น การสำรวมตนและ ความเยียบแหลม คุณลักษณะที่เด่นคือ กล้าหาญ การพลีชีพ และการสละสิ่งที่สมบูรณ์ และถูกต้อง (an-Nashratiy, 1990 :139)

ชาวถ้ำเป็นกลุ่มชายฉกรรจ์ที่ศรัทธามั่นในพระผู้อภิบาลของพวกเขา พวกเขายอมรับความ เป็นเอกะของอัลลอฮ์ (Subhanahu wa ta'ala) และปฏิเสธการตั้งภาคีกับพระองค์ อิบน์กะษีร (Ibnu Kathir, มปป : 3 : 73-74) ได้มีความเห็นว่า คนหนุ่มจะตอบรับสัจธรรมและได้รับทางนำสู่หนทางอิสลามมากกว่าคนแก่ ซึ่งได้ถกเถียงในศาสนาที่ไม่เที่ยงตรง ฉะนั้น ผู้ที่ตอบรับคำเรียกร้องสู่อัลลอฮ์ (Subhanahu wa ta'ala) และรสูลของพระองค์คือคนหนุ่ม ตัวอย่างจากประวัติศาสตร์บ่งชี้ว่าผู้เฒ่าจากชาวกุรอานชวส่วนมากแล้วยึดมั่นกับความเชื่อของพวกเขา ผู้ที่รับอิสลามในบรรดาพวกเขานั้น น้อยมาก

3. การปลิกตัวและอพยพจากแผ่นดินถิ่นฐานในยามวิกฤต

จากอายะฮ์ที่มีใจความว่า “เมื่อพวกเขาปลิกตัวออกห่างจากพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชา อื่นจากอัลลอฮ์ (ศุบหฺานะฮฺวะตะฮฺอาลา) แล้ว ดังนั้นพวกเขาก็จึงหลบเข้าไปในถ้ำ”

อัล-กูรฏูบียี (al-Qurtubiy, 2000 : 10 : 234) ได้กล่าวว่าในอายะฮ์นี้บ่งชี้อย่างแจ่มชัดถึงการหนีเพื่อรักษาศาสนาและ การอพยพจากครอบครัว ลูกหลาน เครือญาติ มิตรสหาย ถิ่นฐาน และทรัพย์สินสมบัติ เนื่องจากภัยวิกฤต และสิ่งที่จะเกิดขึ้นในยามนั้น ท่านรศูด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ก็ได้หนีพร้อมกับศาสนา บรรดาเศาะหาบะฮ์ปฏิบัติเช่นนี้เหมือนกัน หวังเพื่อปกป้องศาสนาและปลอดภัยจากภัยคุกคามของคนกาฟิร การพึ่งพาอาศัยถ้ำ การปลิกตัวจากสังคม การอยู่สันโดษเพื่ออัลลอฮ์ (ศุบหฺานะฮฺวะตะฮฺอาลา) และหนีจากผู้ธรรมเป็นส่วนหนึ่งของร่องรอยบรรดานบี.

สะอีดหะวะ (Hawa,1993 : 6 : 3154). ได้กล่าวว่า: เรื่องราวของชาวถ้ำเป็นตัวอย่างหนึ่งของการรับศรัทธาอิสลามอย่างสมบูรณ์และทั่วถึง โดยการปลิกตัวห่างจากกุฟรุและกาฟิร ในขณะที่ไม่มีสวัสดิภาพของอิมานและอิสลาม อนึ่ง เป็นการอนุญาตในบทบัญญัติชะรีอะฮ์ให้บ่าวปลิกตัวห่างจาก มนุษย์ทั้งหลายในยามเกิดวิกฤต เพราะกลัวว่าจะเกิดผลพวงกับศาสนาของเขา

อิบนุกะษีร (Ibnu Kathir, มปป : 3 : 74) มีความเห็นว่า :ในสถานการณ์เช่นนี้ การปลิกตัวห่างจากมนุษย์เป็นที่อนุญาต นอกเหนือจากสถานการณ์นี้แล้วไม่เป็นที่อนุญาต เนื่องจากจะมีการละทิ้งสังคมส่วนรวมและกลุ่มชน ตามที่อิบนุกะษีร ได้กล่าวเอาไว้ในนั้นเป็นเรื่องของกรณีเฉพาะกรณีที่ผู้ศรัทธาปลิกตัวห่างจากมนุษย์และไม่เข้าร่วมสังคมกับพวกเขา ถ้าหากสิ่งนี้เป็นการเพียงพอที่จะรักษาความปลอดภัยของศาสนาจากภัยพิตนะฮ์¹³ แต่ถ้าหากไม่เพียงพอแค่การปลิกตัวและจำเป็นต้องอพยพจากเมืองของเขาที่คาดว่าเป็นเมืองที่ไม่มีความปลอดภัย ผู้ศรัทธาไม่สามารถที่จะปกป้องรักษาศาสนาของเขาได้ในเมืองนั้น ในกรณีเช่นนี้ ผู้ศรัทธาต้องอพยพจากถิ่นฐานของเขา (Zaidan,1998 : 1 : 569).

4. ประเด็นการมีอยู่ของผู้ศรัทธาในสังคมที่มีการชिरุกและสังคมญาฮิลียะฮ์

ความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างชนผู้ศรัทธากลุ่มนี้กับสังคมที่พวกเขาอยู่ซึ่งเป็นสังคมที่ตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ (ศุบหฺานะฮฺวะตะฮฺอาลา) เรื่องการเชื่อมโยงระหว่างทั้งสองฝ่ายก็ผูกขึ้น สยิด

¹³ คำว่า “พิตนะฮ์” หมายถึง การที่มนุษย์ได้สรรหาและเลือกสิ่งหนึ่งๆ ซึ่งสิ่งที่เขาได้เลือกนั้นทำให้เขาหันเหจากศรัทธา ทำให้เขาหลงทาง เขาจะอยู่ในบาปกรรม ความหลงและการกุฟรุ บางครั้งอาจจะทำให้เกิดการแตกแยกระหวะสงมนุษย์ด้วยกัน. อับดุลหะมีด ฎอฮมาซ. อัลอะวะคิมมินอัลฟิตัน. หน้า 11.

กูฎบ (Quub, 1993 : 105) ได้นิยามสังคมที่ตั้งอยู่บนแกนของญาฮิลียะฮ์¹⁴ ว่าเป็นสังคมที่ไม่ใช่อิสลามในระบอบการปกครอง ไม่นำหลักอะกีดะฮ์ มโนภาพ บันทัดฐาน ระเบียบการ บทบัญญัติ กฎมรยาตและจริยธรรมแห่งอิสลามมาใช้ในการปกครองสังคมนั้น

จุดแรกของประเด็นนี้คือผลพลอยเชิงปฏิบัติการของชาวถ้ำที่อยู่ในสังคมที่มีการตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) นั่นก็คือ หากการเมืองของพวกเขาได้โน้มเอียงสู่การสารภาพและยอมรับสังคมที่ปฏิเสธศรัทธาก็จะนับว่าเป็นความผิด แต่ถ้าหากว่ามีการปฏิเสธและคัดค้านสภาพของสังคมที่เป็นอยู่ก็นับว่าเป็นการถูกต้องในด้านหลักศรัทธา (Rifa'i, มปป : 58) จะเห็นได้ว่าชาวถ้ำไม่ยอมรับและคัดค้านสังคมที่ปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) องค์กรเดียวโดยประกาศว่า: พระเจ้าของเรา คือพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน เราจะไม่มีวิงวอนพระเจ้าอื่นจากพระองค์ มิเช่นนั้นเราก็คกล่าวเกินความจริงอย่างแน่นอน¹⁵.

5. ประเด็นการพิจารณาและตั้งบรรทัดฐานของผู้ศรัทธาต่อสังคมที่มีการชirik

การที่ชาวถ้ำอยู่ในสังคมที่มีการปฏิเสธอัลลอฮ์ผลักดันให้พวกเขาได้วิจารณ์สภาพความเป็นอยู่ของสังคมนี การวิจารณ์ของชาวถ้ำตั้งอยู่บนฐานหลัก 2 ประการ ดังต่อไปนี้:

ก. ฐานแห่งหลักการศรัทธา

การมีกลุ่มชนผู้ศรัทธาในสภาพสังคมเช่นนี้ การวัดค่านหลักการศรัทธานี้เป็นส่วนหนึ่งของมโนทัศน์แห่งหลักอะกีดะฮ์อันกว้างไกลที่สามารถบ่งบอกถึงการศรัทธาของชนกลุ่มนี้ อัลลอฮ์ (ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) ได้เผยการประกาศการศรัทธาของชาวถ้ำอย่างชัดเจน โดยที่พวกเขากล่าว

¹⁴ หมายถึง ความโง่เขลา เป็นคำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำว่า "อิสลาม" กล่าวคือ หนทางแห่งอิสลามนั้นวางอยู่บนพื้นฐานของความรู้ที่ถูกประทานมาโดยอัลลอฮ์ผู้ทรงรู้ถึงความจริงทั้งหมด ในทางตรงกันข้าม ทุกแนวทางที่แตกต่างและขัดกับแนวทางของอิสลามนั้น คือแนวทางแห่งความโง่เขลา ยุคก่อนอิสลามของแผ่นดินอารเบียถูกเรียกว่ายุคแห่งญาฮิลียะฮ์ในแง่ที่ว่าผู้คนในยุคนั้น ได้ประคิษฐ์แนวทางแห่งชีวิตของตนเองซึ่งวางพื้นฐานอยู่บนการเดาหรืออารมณ์ใฝ่ต่ำของตนเองขึ้นมา ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่แนวทางเช่นนี้ได้รับปฏิบัติ ยุคนั้นก็ถูกเรียกว่ายุคแห่งความโง่เขลา ในทำนองเดียวกัน ทุกระบบแห่งชีวิตที่วางพื้นฐานอยู่บนสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นมาเองโดยอาศัยความรู้เพียงบางส่วน โดยไม่คำนึงถึงความรู้ของอัลลอฮ์(ศุบหานะฮฺวะตะอาลา) จึงเป็นแนวทางแห่งความโง่เขลาเหมือนกับแนวทางของยุคก่อนหน้าอิสลาม (al-maudūdiy, 1418/2540 : 471).

¹⁵ มหาคัมภีร์อัลกุรอาน. อัลอะฮฺฟี. 18:14

ว่า: "พระเจ้าของเราคือพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน เราจะไม่วิงวอนพระเจ้าอื่นจากพระองค์ มิเช่นนั้นเราก็กลัวเกินความจริงอย่างแน่นอน"¹⁶ และติดตามด้วยการตั้งคำเป็นบรรทัดฐานว่า: "กลุ่มชนของเราเหล่านั้นได้ยึดเอาพระเจ้าต่างๆอื่นจากพระองค์"¹⁷ ซึ่งเป็นการวิจารณ์ต่อสภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาตามโน้ตสันน์ของพวกเขาเอง และคุณค่าแห่งการวิจารณ์ต่อสภาพภูมิลีขะจะจะไม่สิ้นสุดด้วยการนับว่า มันเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้หลักอะกีดะฮฺแห่งอิสลามถูกต้อง แต่มันเป็นคำบัญชา ส่วนหนึ่งซึ่งอัลลอฮฺ (ศุบฮานะฮฺวะตะอาลา) ได้บัญชาให้ผู้ศรัทธาทั้งหลายเป็นสักขีพยานของพระองค์ในพื้นที่แผ่นดิน พระองค์ตรัสว่า:

﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ﴾

(สุเราะฮฺเบเกาะเราะฮฺ : 143)

ความว่า: "ในทำนองเดียวกัน เราได้ให้พวกเขาเป็นประชาชาติที่เป็นกลาง เพื่อพวกเขาจะได้ เป็นสักขีพยานแก่มนุษย์ทั้งหลาย"

รศูด (คืออัลลอฮฺอะลียะฮฺวะสัลลิม) กล่าวว่า:

((أَنْتُمْ شُهَدَاءُ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ))¹⁸

ความว่า: "พวกเขาทั้งหลายเป็นดังสักขีพยานของอัลลอฮฺบนโลกนี้"

ข. ฐานแห่งการปฏิบัติกร

ในเรื่องของชาวถ้า เราจะเห็นการปฏิเสธที่จะตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ (ศุบฮานะฮฺวะตะอาลา) อย่างเห็นได้ชัด ในคำกล่าวของพวกเขาว่า: "พวกเราจะไม่ภักดีนอกเสียจากพระองค์เด็ดขาด"¹⁹ จากคำกล่าวของชาวถ้านี้ พวกเขาจึงต้องเผชิญหน้ากับสังคมที่เป็นญูฮิลียะฮฺโดยตรง แทนหลักแห่งหลักการศรัทธาหลักคั้นให้พวกเขาต้องดำเนินการอพยพหนีเพื่อรักษาไว้ซึ่งศาสนาและอะกีดะฮฺ เพราะญูฮิลียะฮฺกับอิสลามมีการขัดแย้งตลอดเวลา ซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่ออิสลามได้ สังคมที่เต็มไปด้วยชริกและญูฮิลียะฮฺจะไม่ยอมปล่อยให้ชนผู้ศรัทธาลอยนวลในสังคมของการชริกนี้ พวกเขาจึงไม่ยอมให้มีทางเลือกแก่บรรดาผู้ศรัทธา พวกเขาจะฆ่าผู้ศรัทธาหรือให้เขากลับมายึดถือศาสนาเดิม เรื่องนี้มีหาคัมภีร์อัล-กุรอานมีกล่าวไว้ว่า:

﴿وَلَا يَزَالُونَ يُقْتَلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَعُوا﴾

¹⁶ มหาคัมภีร์อัลกุรอาน. อัลกะฮฺฟี. 18:14

¹⁷ มหาคัมภีร์อัลกุรอาน. อัลกะฮฺฟี. 18:15

¹⁸ อัลบุคอรี. (3:228); มุสลิม. (949). จากหะดีษของอะนัส อิบน์มาลิก.

¹⁹ มหาคัมภีร์อัลกุรอาน. อัลกะฮฺฟี. 18:14

ความว่า: “และพวกเขาจะยังคงต่อสู้พวกเจ้าต่อไป จนกว่าพวกเขาจะทำให้พวกเจ้า
กลับออกไปจากศาสนาของพวกเขาหากพวกเขาสามารถ”

ข้อเท็จจริงอันนี้ชาวถ้ำเองตระหนักอย่างดีขณะที่พวกเขาส่งตัวแทนออกไปหา
อาหาร คนหนึ่งจากพวกเขาเตือนว่า: “และให้เขาประพฤติอย่างสุภาพ และอย่าให้ผู้ใดรู้เรื่องของพวกเขา
ท่าน หากพวกเขารู้เรื่องของพวกเขา พวกเขาจะเอาก้อนหินขว้างพวกท่านหรือนำพวกท่านกลับไป
นับถือศาสนาของพวกเขา และเมื่อนั้นพวกท่านจะไม่บรรลุความสำเร็จเลย”²⁰

6. การนิฮาดด้วยหลักฐาน

หลักฐานเป็นรากฐานหนึ่งในการโต้แย้งในเรื่องหลักศรัทธา เนื่องจากหลักศรัทธา
ที่แท้จริงต้องมีการสนับสนุนด้วยหลักฐาน ถึงแม้เราเรียกร่องหลักฐานจากผู้ที่อยู่ในหนทางที่ไม่
เที่ยงตรงก็ตาม โดยยึดมั่นว่าหลักฐานที่เราเรียกร่องนั้นไม่จริงก็ได้ หลักฐานจากมหาคัมภีร์อัล-กุ
รอรานมีว่า:

﴿ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴾

(อัล-บะเกาะเราะฮ์: 111)

ความว่า: “จงกล่าวกับพวกเขาเถิดว่า จงนำหลักฐานของพวกท่านมา ถ้าพวกท่าน
เป็นผู้สัตย์จริง”

สิ่งที่ชาวถ้ำปฏิบัตินั้นชัดเจนมากในคำกล่าวของพวกเขา: “ทำไมพวกเขาจึงไม่นำ
หลักฐานอันชัดเจนมาขึ้นยันเล่า ดังนั้นจะมีผู้ใดยอมรับยิ่งไปกว่าผู้ที่กล่าวเท็จต่ออัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะ
ตะอาลา) ”²¹

ชาวถ้ำได้ขอหลักฐานและสัญลักษณ์จากพวกพ้องของเขาที่สามารถแสดงให้เห็นว่า
สิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัตินั้นเป็นที่อนุมัติ มหาคัมภีร์อัล-กุรอรานได้เน้นว่าผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาไม่สามารถ
จะให้หลักฐานในการตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ (สุบฮานะฮฺวะตะอาลา) ถึงกระนั้นก็ตาม พวกเขายังฝืนตั้งภาคี
และโต้เถียงในสัญลักษณ์ต่างๆของพระองค์ พวกเขาปฏิบัติเช่นนั้นเนื่องจากความหยิ่งโสในจิตใจ
ของพวกเขาเท่านั้น.

²⁰ มหาคัมภีร์อัลกุรอราน. อัลกะฮ์ฟี. 18:19 - 20

²¹ มหาคัมภีร์อัลกุรอราน. อัลกะฮ์ฟี. 18:15

การเผชิญหน้ากับพวกเขาด้วยหลักฐานอันชัดเจนจากมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน และอัล-หะดีษของท่านรสุล (คืออัลลลอฮฺจะส่งฮะดีษลงมา) ในทัศนะของอิบนุลกายยิม (Ibnulqayyim, มปป 2: 58) แล้วถือว่าเป็นการญิฮาดชนิดหนึ่ง คือ “การญิฮาดด้วยหลักฐาน” เนื่องจากคำบัญชาของอัลลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ให้ทำการญิฮาดในรูปแบบการทำศึกสงครามนั้นเกิดขึ้นหลังจากการฮิจเราะฮฺ ส่วนการญิฮาดด้วยหลักฐาน พระองค์ได้บัญชาการญิฮาดชนิดนี้ขณะอยู่ที่นครมักกะฮฺด้วยคำตรัสของพระองค์ว่า:

﴿فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِمْ جِهَادًا كَبِيرًا﴾

(ศุเราะฮฺอัล-ฟุรกอน 52)

ความว่า: “ดังนั้น เจ้าอย่าเชื่อฟังพวกปฏิเสธศรัทธา และจงต่อสู้ค้ำประกันกับพวกเขา ด้วยหลักฐานจากมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน โดยการต่อสู้ค้ำประกันจนถึงที่สุด (อย่าได้หือถอย)”

ศุเราะฮฺนี้เป็นศุเราะฮฺถูกประทานในยุคมักกะฮฺ และการญิฮาด ณ ที่นี้ คือการเผยแพร่ และการญิฮาดด้วยหลักฐาน.

7. ประเด็นการบังคับให้ปฏิเสธศรัทธา

จากอายะฮฺที่มีใจความว่า “หากพวกเขารู้เรื่องของพวกเขา พวกเขาจะเอาก้อนหินขว้างพวกท่านหรือนำพวกท่านกลับไปนับถือศาสนาของพวกเขา และเมื่อนั้นพวกท่านจะไม่บรรลุความสำเร็จเลย” ได้บ่งชี้ถึงการบังคับ ขู่เข็ญและการคุกคามจากกลุ่มชนในสมัยนั้นต่อผู้ศรัทธาในอัลลลอฮฺ ชาวอ่าจึงมีความรู้สึกหนักใจและกลัวว่าพวกเขาจะถูกบังคับให้กลับไปยึดมั่นกับการปฏิเสธศรัทธา หากกลุ่มชนนั้นได้รับรู้ข้อเท็จจริงนี้แล้วชาวอ่าไม่มีทางที่จะหลุดพ้นจากการบังคับของพวกเขาได้เลย หลักฐานที่บ่งชี้ถึงนัยนี้คือ “และเมื่อนั้นพวกท่านจะไม่บรรลุความสำเร็จเลย” อะหมัด ฟีริค ได้มีความเห็นว่า อายะฮฺนี้เป็นหลักฐานชี้ว่า การถูกบังคับในยุคนั้น ไม่สามารถเป็นข้ออ้างในศาสนาได้ และข้อยกเว้นในบทบัญญัติเนื่องจากการถูกบังคับในเรื่องการศรัทธาเป็นกฎบัญญัติเฉพาะประชาชาตินี้เท่านั้น ดังอายะฮฺที่มีใจความว่า “ผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลลอฮฺหลังจากที่เขาได้ศรัทธาแล้ว (เขาจะได้รับความกริ้วจากอัลลลอฮฺ) เว้นแต่ผู้ที่ถูกบังคับทั้งๆ ที่หัวใจของเขาเปี่ยมไปด้วยการศรัทธา” (อัน-นะหฺล 106) และหะดีษของท่านรสุลที่มีใจความว่า “แท้จริงอัลลลอฮฺได้ทรงอนุโลมให้แก่ฉันจากความผิดพลาดที่ทำได้โดยไม่ได้เจตนา การหลงลืมและการที่ทำไปโดยถูกบังคับ

ของประชาชาติของชน"²² เราสามารถเข้าใจจากหะดีษนี้ว่า อัลลอฮ์ไม่ทรงอนุโลมประชาชาติอื่น จากสิ่งที่ได้กล่าวมาข้างต้น.

8. ประเด็นการสร้างมัสญิดบนหลุมฝังศพ

จากอายะฮ์ที่มีใจความว่า “จงสร้างอาคารที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาทรงรู้ดียิ่งในเรื่องของพวกเขา ฝ่ายบรรดาผู้มิเลียงข้างมากในเรื่องของพวกเขา กล่าวว่า: แน่نون เราจะสร้างมัสญิดที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา” เป็นคำพูดของผู้ที่มีอิทธิพลเหนือกว่าในสมัยนั้นที่ยึดกับพระเจ้าซึ่งต่างจากที่ชาวถ้ำได้ศรัทธา หลักฐานคือ คำพูดของพวกเขาที่ว่า: “พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาทรงรู้ดียิ่งในเรื่องของพวกเขา” และคำว่า “มัสญิด” ในความหมายของพวกเขาคือ โบสถ์ มันเป็นวิถปฏิบัติของพวกยิวและคริสเตียนในการสร้างโบสถ์บนหลุมฝังศพของบรรดานบี และบาดหลวง (Qutub, 1985 : 4 : 2264) เนื่องจากว่าพวกเขาเห็นว่าชาวถ้ำเป็นผู้ที่ศรัทธาในอัลลอฮ์องค์เดียว พวกเขาเลยใช้คำว่ามัสญิด.

อายะฮ์นี้ไม่สามารถเป็นหลักฐานในการอนุญาตสร้างมัสญิดบนหลุมฝังศพได้จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ ท่านรศูลได้กล่าวว่า: (อัลลอฮ์ทรงแข่งพวกยิวและคริสเตียน เพราะพวกเขาเหล่านั้น ได้ยึดเอาหลุมฝังศพของบรรดานบีเป็นมัสญิด)²³ หะดีษนี้เป็นการดำหนิและสาปแช่งผู้ที่สร้างมัสญิดบนหลุมฝังศพ.

สรุปผลการวิเคราะห์

การวิจัยนี้มีข้อสรุปว่า ส่วนวนที่อายะฮ์ต่างๆ ในสูเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟีได้กล่าวมาเป็นแบบฉบับภาษาอาหรับที่ได้ให้คุณค่าทางความหมายแก่ตัวบทของมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน มันทำให้เรารู้สึกว่าผู้ที่มิสดีสัมพัทธ์ญะดีควรอย่างยิ่งที่จะศึกษาความหมายและนัยยะที่ซ่อนเร้น เพื่อรู้ถึงเรื่องแปลกประหลาดและสิ่งมหัศจรรย์ การอธิบายและการชี้แนะของอายะฮ์ต่างๆ ในมหาคัมภีร์อัล-กุรอานในส่วนวนและประโยคที่กล่าวถึงเรื่องของชาวถ้ำนั้น นับว่าเป็นหลักฐานอันใหญ่หลวงในการเป็น มุอฺญิซะฮ์ของมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกล่าวถึงเรื่องราวในยุคก่อน รวมถึงประชาชาติที่พินาศแล้ว เฉกเช่น เรื่องของชาวถ้ำนี้

²² รายงานโดยอับนุมาญะฮ์, ในบทฎะลาท, หมายเลขที่ (2043)

²³ รายงานโดยอัล-บุคอรี, หะดีษหมายเลขที่ (1244)

อายะฮ์ต่างๆ ในซูเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี่ที่ไม่ตรงกับเรื่องเล่าในตำราของชาวยิวและคริสเตียนเป็นความแตกต่างที่ชัดเจนมาก เพื่อนำเสนอสังขรณ์ที่ชาวคัมภีร์ได้บิดเบือนไว้ เพราะว่าพวกเขาไม่มีคัมภีร์ที่เป็นต้นฉบับที่ถูกต้อง สิ่งที่อยู่ในมือของพวกเขาตอนนี้ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับวะหุญแม่แต่เนื้อ อัลลอฮ์ (สุบหานะฮ์อะอะลา) ได้ตรัสว่า

﴿إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَفْصُلُ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ﴾

(ซูเราะฮ์อัน-นัมล อายะฮ์ที่ 76)

ความว่า: “แท้จริงอัลกุรอานนี้จะบอกเล่าแก่วงศ์วานของอิสราเอล ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน (ในเรื่องของศาสนา)”

เรื่องของชาวถ้ำ ไม่ว่าจะเป็เหตุการณ์ที่แปลกประหลาด เกี่ยวกับรายละเอียดและสิ่งมหัศจรรย์ ทั้งหมดนี้คือข้อเท็จจริงทุกประการ หากมนุษย์ไม่สามารถที่จะศึกษา เรียนรู้รายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น หรือจะระบุเจาะจงสถานที่และเวลา หรือจำนวนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นๆ โดยทางสื่อและอุปกรณ์ที่จำกัด เช่น การเขียน งานวิจัย หรือ โบราณวัตถุ ทั้งหมดนี้ไม่ใช่หลักฐานที่ผู้อ้างจะมาอ้างว่ามันเป็นเรื่องปรัมปรา ไม่ว่าเรื่องนี้จะมีการกล่าวในตำราของชาวยิวและคริสเตียนหรือไม่ก็ตาม มันไม่มีผลใดๆ ต่อข้อเท็จจริงและเหตุการณ์ที่มหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้นำมาในซูเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี่.

จากการที่ผู้วิจัยได้วิจัยเรื่องนี้ ได้ข้อสรุป 2 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. ผลการวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับเรื่องของชาวถ้ำในซูเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี่

- 1.1 มหาคัมภีร์อัล-กุรอาน ได้กล่าวถึงเรื่องของชาวถ้ำอย่างรวบรัด แต่สามารถให้รายละเอียดในหลายด้านดีกว่าสิ่งที่เรื่องผู้หลับใหลทั้ง 7 ของชาวคริสเตียน นักอรรถาธิบายส่วนมากได้อ้างถึงเรื่องของพวกเขาในหนังสือคัมภีร์ เพราะได้รับอิทธิพลจากเรื่องผู้หลับใหลทั้ง 7 มาก นักอรรถาธิบายได้กล่าวถึงคุณลักษณะที่นอกเหนือจากที่มหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้กล่าวไว้
- 1.2 ชาวยิวที่ผลักดันในคำถามมีความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับชาวถ้ำ เนื่องจากชาวถ้ำเป็นพวกมาจากเชื้อสายยิว เผ่าอับยูน ที่ได้แตกแขนงจากเผ่าใหญ่ คือ อาสินีย์ พวกเขาศรัทธาในวันฟื้นคืนชีพ วันแห่งการตอบแทน ผลบุญและบทลงโทษ พวกเขารอคอยการมาของนบีอีซา (อะลัยฮีสลาม) เมื่อนบีอีซา (อะลัยฮีส)

ศลาม ได้เผยแผ่คำสอนพวกเขาก็ได้ศรัทธาในตัวท่าน ทำให้พวกพ้องที่เคารพบูชาพระยาโฮวาโกรธมาก

- 1.3 ในเรื่องของชาวถ้ำไมโซกษัตริย์องค์ไหนที่กำลังขับให้ปวงราษฎรบูชาเจว็ดนอกเหนือจากอัลลอฮ์ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) แต่เป็นพวกพ้องของชาวถ้ำเองที่ยึดมั่นกับ “ตรีเอกานุภาพ”
- 1.4 กษัตริย์ในสมัยที่ชาวถ้ำได้ตื่นจากการนอนที่ยาวนาน ไม่ใช่มุสลิมและคริสเตียนที่ยังคงอยู่ในหลักศรัทธาที่ถูกต้อง แต่กษัตริย์องค์นั้นเป็นผู้ที่ตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) เช่นกัน เมืองอัฟสูสก็ไม่ได้เปลี่ยนมาเป็นเมืองอิสลามตามที่นักอรรถาธิบายได้กล่าวมา

2. ผลการวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับหลักการศรัทธาในอิสลาม

- 2.1 เรื่องของชาวถ้ำแสดงถึงรากฐานของหลักการศรัทธาในอิสลามที่ครอบคลุมถึงการศรัทธาในอัลลอฮ์ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ใน 3 ประเภทหลัก คือ การศรัทธาแห่งรูบียะฮ์ อุลูฮียะฮ์ และพระนามและคุณลักษณะของพระองค์
- 2.2 เรื่องของชาวถ้ำจึงเป็นเรื่องการศรัทธาและการยื่นหยัดในหลักการศรัทธาที่ถูกต้อง การเสียสละและการต่อสู้ในหนทางของพระองค์ มันจะเป็นหลักฐานที่บ่งบอกถึงสาเหตุต่างๆ ว่า ทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ภายใต้ความประสงค์ของอัลลอฮ์ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ดังนั้น หนทางของผู้ศรัทธาต้องปฏิบัติตามความประสงค์นี้ ด้วยการศรัทธาและปฏิบัติภารกิจที่ดี ควรแก่การได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากพระองค์
- 2.3 โองการของอัล-กุรอาน ไม่ได้พูดถึงรศูลที่อัลลอฮ์ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ได้ประทานในสมัยของชาวถ้ำอย่างชัดเจน
- 2.4 มีข้อคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องรศูลที่อัลลอฮ์ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ได้ประทานสู่ชาวถ้ำและกลุ่มชนที่ใช้ชีวิตในช่วงนั้น สาเหตุอันเนื่องมาจากว่าชาวยิวได้เก็บเรื่องชาวถ้ำและรายละเอียดต่างๆ ของพวกเขามาเล่า เรื่องนี้ทำให้อิบญะฮ์มิร์และท่านอื่นๆ มีความเห็นว่าพวกเขาใช้ชีวิตก่อนยุคนบีอิซา (อะลัยฮิสสะลาม) เสียอีก มีหลักฐานว่า หากพวกเขาใช้ชีวิตในยุคของนบีอิซา (อะลัยฮิสสะลาม) ชาวยิวคงไม่ทราบเกี่ยวกับพวกเขาแน่ ในเมื่อเรื่องของพวกเขาถูกบันทึกในตำราของชาวยิว แน่แน่นอนพวกเขาต้องใช้ชีวิตก่อนชาวคริสเตียน

เสียอีก แต่ชาวคริสเตียนนำเรื่องผู้หลับไหลทั้ง 7 มาอ้างเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับพวกเขา

- 2.5 ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ชาวถ้ำไซซีวิตอยู่ใน 2 สมัย คือ สมัยคำสอนของนบีมูซา (อะลัยฮิสสะลาม) และในช่วงสุดท้ายของยุคนบีอีซา (อะลัยฮิสสะลาม) โดยที่พวกเขาได้ศรัทธาในนบีมูซาและได้ปฏิบัติตามหลักคำสอนของท่าน จนกระทั่งนบีอีซา (อะลัยฮิสสะลาม) ได้นำหลักคำสอน พวกเขาที่ศรัทธาในตัวท่านว่าเป็นนบีและรสูล ต่างจากพวกพ้องของเขาที่ยังยึดหลักคำสอนเดิม ในเวลาต่อมา ในบรรดาพวกพ้องของเขาที่ศรัทธาในนบีอีซาได้เบี่ยงเบนไปเชื่อในลัทธิ “ตรีเอกานุภาพ” แต่ชาวถ้ำได้ยึดมั่นในหลักคำสอนของนบีอีซา (อะลัยฮิสสะลาม) ที่ถูกต้อง จึงทำให้พวกพ้องของเขาโกรธแค้นมาก ถึงขนาดคุกคามพวกเขาและบังคับพวกเขาให้กลับไปยึดถือกับหลัก “ตรีเอกานุภาพ”.
- 2.6 การเบี่ยงเบนและการเชื่อที่เกินเหตุ และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกพ้องของชาวถ้ำ ส่วนชาวถ้ำได้ยึดมั่นกับหลักการศรัทธาที่ถูกต้องอย่างมั่นคง นับว่าเป็นการนำเสนอหลักการศรัทธาที่ถูกต้อง และสามารถแก้ไขประเด็นการศรัทธาในหลายด้านด้วยกัน เรื่องนี้ได้บิดเบือนโดยชาวคริสเตียน ซึ่งได้สอดแทรกสิ่งที่ไม่ใช่สัจธรรม และการกล่าวหาอัลลอฮฺ (Subhanaswawataala) และรสูลอย่างบ้าบิ่น โดยที่พวกพ้องของชาวถ้ำได้อ้างว่านบีอีซา (อะลัยฮิสสะลาม) เป็นพระเจ้า เป็นต้น
- 2.7 ชาวยิวเป็นผู้กำชับให้ผู้แทนของพวกเขากรอয়ชฎามถึงเรื่องของชาวถ้ำ เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ในการเป็นนบีของมุฮัมมัดและพยายามจะลบล้างเรื่องนี้ แต่อัลลอฮฺ (Subhanaswawataala) ได้ประทานอายะฮ์ต่างๆ ที่กล่าวถึงชาวถ้ำเป็นคำตอบสำหรับพวกเขา เพื่อเป็นหลักฐานที่ชัดเจนในการเป็นรสูลของท่านนบีมุฮัมมัด (คืออัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام) และเป็นการแฉความหลงผิดของพวกเขาอีกด้วย
- 2.8 คัมภีร์อัล-กุรอานไม่ได้พูดถึงคัมภีร์ที่ชาวถ้ำได้ศรัทธาและนำมาปฏิบัติอย่างชัดเจน แต่อายะฮ์ต่างๆ ที่กล่าวถึงเรื่องของชาวถ้ำได้แฝงนัยยะและข้อมูลที่สำคัญในส่วนที่นักอรรถาธิบายได้มีข้อคิดเห็นที่แตกต่างกันในคำว่า “อิร-เราะกิม” การวิจัยนี้มีข้อสรุปไว้ว่า คำนี้หมายถึง ต้นฉบับที่ถูกต้องของคัมภีร์เตารอต และเป็นหลักปฏิบัติที่ชาวถ้ำได้ดำรงอยู่ ก่อนที่จะมีการบิดเบือนด้วยน้ำมือของชาวยิวเอง ต้นฉบับนี้ได้ถูกค้นพบในถ้ำใกล้กรุงอัมมาน ประเทศจอร์แดน เพื่อเผยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชาวยิวที่ใช้ชีวิตร่วมสมัยกับท่านนบีมุฮัมมัด

มัด (คือลัลลอสอุอะลัฮะฮ์ลัม) ตลอดจนทุกวันนี้ ว่า พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่ดำรงปฏิบัติอยู่ในหลักคำสอนของคัมภีร์เตารอตที่ถูกดองดั่งที่อัลลอฮฺ (สุบหานะฮะฮะตะฮะฮะ) ได้ประทานแก่นบีมูซา (อะลัฮะฮ์สะลาม) และเป็นเครื่องชี้วัดว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามคำสอนของคัมภีร์เตารอตแม้แต่น้อย

- 2.9 อัลลอฮฺ (สุบหานะฮะฮะตะฮะฮะ) ได้ทรงทำให้ชาวถ้ำนอนหลับเป็นเวลานานหลายปี เปรียบเสมือนพวกเขาได้ตายแล้ว หลังจากนั้นพระองค์ก็ได้ทำให้พวกเขาตื่นขึ้นมาเหมือนกับให้ชีวิตแก่พวกเขาใหม่ เพื่อที่พระองค์จะทำให้การนอนและการตื่นนอนของพวกเขาเป็นข้อพิสูจน์ในเครื่องหมายของความเชาญภาพและความเกรียงไกรของพระองค์ และเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์อันชัดเจนว่า การฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺจะต้องเกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอน และได้ขจัดความคลุมเครือในเรื่องดังกล่าว โดยที่พระองค์ทรงเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างการนอนที่ยาวนานของชาวถ้ำกับความเชาญภาพของพระองค์ในการอภิบาลในกิจการต่างๆ และพระองค์ทรงยืนยันในการตื่นนอนของพวกเขาในการฟื้นคืนชีพหลังจากได้ตายไป
- 2.10 การตื่นขึ้นมาของชาวถ้ำเป็นสัญลักษณ์หนึ่งที่สอดคล้องกับยุคสมัยนั้น ซึ่งเป็นสมัยที่ผู้คนต่างตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ (สุบหานะฮะฮะตะฮะฮะ) และปฏิเสธการฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ เถกเช่นเดียวกับผู้ปฏิเสธศรัทธา ณ นครมักกะฮฺในสมัยของท่านนบีมุฮัมมัด (คือลัลลอสอุอะลัฮะฮ์ลัม) การกล่าวถึงเรื่องของชาวถ้ำและการตื่นขึ้นมาของพวกเขาจากการหลับนอนที่ยาวนานนั้น เป็นหลักฐานว่า การฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺจะต้องเกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอน และเป็นการโต้ตอบผู้ที่ปฏิเสธการฟื้นชีพในวันกิยามะฮฺ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าเป็นสาเหตุหลักในการประทานเรื่องของชาวถ้ำให้แก่บีมุฮัมมัด (คือลัลลอสอุอะลัฮะฮ์ลัม) นอกเหนือจากที่อุลามะฮฺได้กล่าวว่า การประทานลงมาของสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟีเป็นการตอบคำถามของพวกมุชริก(ผู้ตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ (สุบหานะฮะฮะตะฮะฮะ) จากพวกกูรอฮฺที่ได้นำเรื่องนี้จากนักปราชญ์ชาวอิรวีย (Al-Umariy, 1986 : 360)

(الملحق ٢)

Manuscript

An Analytical Study of the Islamic Principles of faith from the Story of Ashāb al-Kahfi (The Companions of the Cave) in the Holy Qurān

Al-Raiiah Ahmad al-Laith²⁴, Abdulllah Numuk²⁵, Ismael Ali²⁶

ABSTRACT

This reseach studies the story of Ashāb al-Kahfi (The companions of the Cave) in the Holy Qurān by linking historical events with their pure and correct Islamic principle of faith, devotion, religousity and sacrifice in the way of Islam.

The rescach aims at:

- (1) studying the story of Ashāb al-Kahfi in Surah al-Kahfi of the Holy Quran,
- (2) investigating the Islamic principles of faith from the Story of Ashāb al-Kahfi in Surah al-Kahfi
- (3) studying the relation between the story of Ashāb al-Kahfi and the issues of Islamic faith.

The study employed the descriptive method. It depends on available data and published works for analysing the attribute and way of faith as had been observed and adopted by Ashāb al-Kahfi narrated by the Holy Quran, prophetic traditions and other relevant sources.

Findings

The summary of results from the present study is as follows:

1. The story of Ashāb al-Kahfi covers the principles of Islamic faith in relation to ar-Rububiyah al-Uluhiyah and al-Asmā' wa as-Sifāt. Their story is the story of the attempt to live up to the true belief in God, the Almighty, and the sacrifice for the sake of Islam.
2. Al-Shirk (Polytheism) is opposed to Islamic principles of oneness of Allah, the Almighty. That the member of Ashāb al-Kahfi held that Isā (pease be upon

²⁴ Ph.D. (Historical Studies), Assoc. Professor

²⁵ Ph.D. (Usuluddin), Assistant Professor

²⁶ Ph.D. (Islamic Law), Assistant Professor

him) and his mother were gods apart from Allah, the Almighty, and adhered to the principle of "Trinity", is not Shirk, a kind of polytheism or idolatry as seen and opined by most Quranic interpreters.

3. The term "al-Raqim" referred to in the story of Ashāb al-Kahf is the original Torah. It is the religious doctrine that was sent down by Allah, the Almighty.

Based on its discoveries, the research has found some conclusions and intended to offer them as suggestions to those who wish to study historical accounts of Holy Quran including systems and situations under which early human communities existed with their religious, social economical, political activities, etc. In the process of their study and analysis on the issues in question, historical students and researchers should pay attention to the following points;

- (1) Relations between Ashāb al-Kahfi and Jews,
- (2) Comparative study of different groups such as Ashāb al-Kahfi and the seven sleepers of Christian story,
- (3) Studying biographical account of Powl and his roles in propagating the doctrine of "Trinity".

การวิเคราะห์หลักการศรัทธาในอิสลามจากเรื่องของชาวถ้ำในคัมภีร์อัล-กุรอาน
อัล-รียหุ อะหฺมัด อัล-ลัยษ²⁷ อับดุลเลาะ หนุ่มสุซ²⁸ อิสมาแอ อาลี²⁹

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาประวัติของชาวถ้ำในคัมภีร์อัล-กุรอาน โดยการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างปรากฏการณ์ทางประวัติศาสตร์กับหลักการศรัทธาในอิสลาม ประเด็นแห่งการศรัทธา วิถีแห่งการยึดมั่นกับหลักศรัทธาที่ถูกต้องและการเสียสละของพวกเขาในหนทางแห่งศาสนา

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาประวัติของชาวถ้ำในมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน (2) วิเคราะห์หลักการศรัทธาในอิสลามจากประวัติของชาวถ้ำ (3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องของชาวถ้ำกับประเด็นแห่งหลักการศรัทธาในอิสลาม

การวิจัยนี้ได้ใช้วิธีการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการศรัทธาจากประวัติของชาวถ้ำในมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน

ผลการวิจัยพบว่า (1) เรื่องของชาวถ้ำเป็นเรื่องที่ครอบคลุมถึงหลักการศรัทธาในด้านอรั-รฺนูบียะฮฺ อัล-อฺดูฮียะฮฺและอัล-อิสมาอฺวีศ-ศิฟาด เรื่องของพวกเขาเป็นเรื่องการศรัทธาและยึดมั่นในหลักการศรัทธาที่ถูกต้องและการเสียสละเพื่อศาสนา (2) การตั้งภาคีที่เป็นเรื่องขัดแย้งกับการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ปรากฏในการที่พวกพ้องของชาวถ้ำได้อ้างว่านบียีซา (อะลียฺฮิตตาม) และมารดาของท่านเป็นพระเจ้านอกจากอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) และพวกเขาได้ยึดกับการเชื่อใน “ตรีเอกานุภาพ” ไม่ใช่การกราบไหว้บูชาเจว็ดต่างๆ ตามที่บรรดานักอรรถาธิบายมหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับพระเจ้าต่างๆ (3) อรั-เราะกิมที่มีการกล่าวในเรื่องเป็นต้นฉบับของคัมภีร์เตาร็อด (พันธสัญญาเก่า) และหลักคำสอนแห่งศาสนาที่มาจากอัลลอฮฺ (ศุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา)

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยนี้ สำหรับผู้ที่จะศึกษาเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ในคัมภีร์อัล-กุรอานควรทำความเข้าใจกับบริบทของสำนวนใน โองการต่างๆของคัมภีร์อัล-กุรอานรวมถึงระบบและสภาพต่างๆ ของชนยุคก่อนไม่ว่าในด้านศาสนา สังคม การเมือง เศรษฐกิจและด้านอื่นๆ ในการทำความเข้าใจสภาพการณ์ในประวัติศาสตร์ และควรมีการศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อดังต่อไปนี้

- (1) ความสัมพันธ์ระหว่างชาวถ้ำกับยิว
- (2) การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเรื่องของชาวถ้ำกับเรื่องผู้นอนทิ้งเจ็ดของคริสเตียน
- (3) การศึกษาชีวประวัติและบทบาทของปาวลีในการเผยแพร่อัลลีฮฺ “ตรีเอกานุภาพ”

²⁷ Ph.D. (Historical Studies), รองศาสตราจารย์

²⁸ Ph.D. (Usuluddin), ผู้ช่วยศาสตราจารย์

²⁹ Ph.D. (Islamic Law), ผู้ช่วยศาสตราจารย์

บทนำ

เรื่องของอัศหาบุลกะฮฟี(ชาวถ้ำ)เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่ล้า เลิศซึ่งมีกล่าวในสุเราะฮ์อัลกะฮฟี เรื่องนี้มีเป้าหมายหลักในการเน้นหนักหลักการศรัทธาซึ่งได้ แสดงภาพลักษณ์ของความสัจจริงและข้อเท็จจริงแห่งเรื่องราวในมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน โองการ ต่างๆในสุเราะฮ์นี้ได้พูดถึงเรื่องราวของชาวถ้ำซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับปาฏิหาริย์แห่งอัลลอฮ์ (สุบหานะฮ์วะ ตะอาลา) เพื่อได้ตอบผู้ที่ปฏิเสธการฟื้นฟูชีพในวันกิยามะฮ์ มันมีความสัมพันธ์กับการศรัทธามั่นใน หลักการศรัทธาในอิสลาม จนพวกเขายอมตกทุกข์ได้ยากจากการทรมาน พวกเขายอมที่จะเสียชีวิตและยอมล่าบาทครากตราเพื่อรักษามั่นในการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ (สุบหานะฮ์วะตะอาลา) เรื่องของชาว ถ้ำยังเป็นการตอบคำถามของพวกกุรอฮ์ซซึ่งเป็นผู้ที่ตั้งภาคีกับอัลลอฮ์(สุบหานะฮ์วะตะอาลา) พวกเขาได้นำเรื่องนี้จากนักปราชญ์ชาวอิรว (Al-Umariy, 1986 : 360) รวมถึงหลักศรัทธาต่างๆอีกด้วย

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการที่นักอรรถาธิบายมหาคัมภีร์อัล-กุรอานทั้งหลายได้อาศัย หนังสือประวัติศาสตร์ในการนำเสนอเรื่องราวต่างๆในสุเราะฮ์อัล-กะฮฟีนั้น จะเป็นเพียงแต่วิธีการ และรูปแบบของการทำความเข้าใจ โองการของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮ์วะตะอาลา) เพื่อเป็นการตอบสนอง การนำมาปฏิบัติของมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน โดยมิได้พูดถึงเรื่องหลักศรัทธาเป็นการเฉพาะและมีได้ วิเคราะห์ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยตรงกับชาวถ้ำ แล้วนำปรากฏการณ์นั้นมาวิเคราะห์ใน เจริญความสัมพันธ์กับหลักศรัทธา.

เนื่องจากการรายงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของชาวถ้ำมีข้อแตกต่างกัน ส่วนมากแล้ว นักอรรถาธิบายจะอาศัยหนังสือประวัติศาสตร์ในการเล่าเรื่องนี้เพื่อให้ความกระจ่างต่ออายะฮ์ต่างๆ ในมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน และนักประวัติศาสตร์เองก็ได้นำเรื่องนี้จากเรื่องเล่าของพวกคริสเตียน และ การรายงานของพวกคริสเตียนก็ยังมีข้อแตกต่างอันมากมาย ข้อแตกต่างนี้อาจจะทำให้การรายงานที่ ปรากฏในหนังสืออรรถาธิบายมหาคัมภีร์อัล-กุรอานมีการหันเหและผันแปรมาก จนกระทั่งมี ข้อผิดพลาดและห่างไกลจากความจริง (Al-Majdüb, 1990 : 78) ในการวิเคราะห์เรื่องนี้ ผู้วิจัยจึง พยายามวิเคราะห์เรื่องของชาวถ้ำนี้ในกรอบที่อายะฮ์ต่างๆในสุเราะฮ์อัล-กะฮฟีได้กล่าวไว้ โดยการ ชี้ให้เห็นถึงนัยที่ซ่อนเร้น บทเรียนและคำสอน และพยายามแก้ไขปัญหาคความคลุมเคลือในการทำ ความเข้าใจอายะฮ์ของมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน เพราะการกล่าวถึงเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ไม่ใช่เป็น เป้าหมายหลักของเรื่องราวในมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน อัลลอฮ์ (สุบหานะฮ์วะตะอาลา) ไม่ทรงประสงค์จะ เจาะจงเฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือสถานที่และยุคสมัยต่างๆ แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้จะเกิดขึ้นใน ทุกยุคทุกสมัย ฉะนั้น เป้าหมายหลักของมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน คือ คำสอนนั่นเอง.

นักเขียนส่วนมากที่พยายามศึกษาเรื่องของชาวถ้ำในสุเราะฮ์นี้ได้อาศัยข้อมูลที่นักอรรถาธิบายมหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้นำมากล่าว เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเรื่องของชาวถ้ำพร้อมกับพยายามเข้าใจถึงเจตนารมณ์และจุดประสงค์ของการประทานลงมาของสุเราะฮ์นี้ได้ศึกษาเรื่องของชาวถ้ำจากหนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเล่าของพวกเขาและคริสเตียน สิ่งต่างๆ นี้จะมีความสัมพันธ์กับพวกเขิวและชนรุ่นก่อนๆ มาก

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าจำเป็นจะต้องมีการขัดเกลาเรื่องนี้ วิเคราะห์ปรากฏการณ์ต่างๆ ในอายะฮ์ที่พูดถึงชาวถ้ำ เพราะจากการวิเคราะห์เรื่องของพวกเขาจะมีการเกี่ยวข้องกับหลักศรัทธาและเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องซึ่งมีผลในการแก้ไขปัญหาการศรัทธาของมนุษย์ และให้ความกระจ่างชัดถึงสภาพปัญหาและข้อแก้ไขอย่างถูกต้อง.

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเรื่องของชาวถ้ำ ปรากฏว่ามันได้พูดถึงด้านการศรัทธาและมีนัยยะที่สำคัญที่จำเป็นจะต้องทำการวิเคราะห์ คัมภีร์อัล-กุรอานได้ตอบคำถามที่ชาวถ้ำตั้งขึ้นมาซึ่งเป็นคำถามใช้ในการพิสูจน์การเป็นนบีและรสูลของมุฮัมมัด มหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้ได้ชาวถ้ำที่ได้อ้างตัวเองว่าพวกเขาอยู่บนเส้นทางแห่งสัจธรรม เรื่องของชาวถ้ำนี้เป็นวิธีหนึ่งในการทำให้หัวใจของท่านนบีมุฮัมมัดและบรรดาเศาะหาบะฮ์มั่นคงในสถานการณ์ ที่คับขันที่นครมักกะฮ์ในช่วงนั้น รวมถึงผู้ที่ตามรอยทางของพวกเขาในทุกยุคทุกสมัยด้วย เพราะเรื่องของชาวถ้ำได้ถูกประทานลงมาเหมาะกับสถานการณ์และเวลา มุสลิมที่นครมักกะฮ์ในช่วงนั้นกำลังเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ร้ายแรงเหมือนกับที่ชาวถ้ำได้ประสบมาแล้วในยุคของพวกเขาจากการคุกคามและข่มเหงของผู้ปฏิเสธศรัทธา ชาวมักกะฮ์ใช้ชีวิตในช่วงที่คล้ายคลึงกับช่วงที่ชาวถ้ำได้เผชิญก่อนที่พวกเขาจะปลีกตัวไปอาศัยในถ้ำ

คำถามวิจัย

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งโจทย์ปัญหาดังนี้

1. เรื่องของชาวถ้ำในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี่มีข้อเท็จจริงอย่างไร?
2. เรื่องของชาวถ้ำในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี่ได้พูดถึงหลักการศรัทธาในอิสลามและประเด็นการศรัทธาอย่างไรบ้าง?
3. เรื่องของชาวถ้ำในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี่มีความสัมพันธ์กับหลักการศรัทธาในอิสลามอย่างไร?
4. การวิเคราะห์เรื่องของชาวถ้ำในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี่มีผลสรุปอะไรบ้าง ?

5. การวิเคราะห์หลักการศรัทธาในอิสลามจากเรื่องของชาวคัมภีร์อัล-กุรอานในซูเราะฮ์อัล-กะฮฟูมีผลสรุปอะไรบ้าง ?

กรอบแนวคิดทฤษฎี

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยอาศัยกรอบแนวคิดทฤษฎี คือ เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่มีกล่าวในคัมภีร์อัล-กุรอานมีจุดมุ่งหมายที่หลากหลายโดยเฉพาะด้านหลักการศรัทธา อัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) ได้ตรัสไว้ในบททศุฟ โองการที่ 3 ว่า:

﴿ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا

الْقُرْآنَ وَإِن كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ ﴿۳﴾

ความว่า: “เราจะเล่าเรื่องราวที่ดียิ่งแก่เจ้า(โอ้ มุฮัมมัด)ตามที่เราได้ประทานคัมภีร์ อัล-กุรอานนี้แก่เจ้า และถึงแม้ว่าก่อนหน้านีเจ้าอยู่ในหมู่ผู้ที่ไม่รู้เรื่องราวก็ตาม”

ถ้าเราได้เปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ที่มีกล่าวในมหาคัมภีร์อัล-กุรอานแล้ว จะเห็นได้ว่าอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) ได้เล่าเรื่องราวในคัมภีร์อัล-กุรอานอย่างกว้างขวาง เพราะวาคัมภีร์อัล-กุรอานไม่ได้ถูกประทานลงมาเพื่อเน้นในจุดหมายเดียว แต่เรื่องราวต่างๆ มีจุดมุ่งหมายมากมายที่เต็มไปด้วยคำตักเตือน คำสอน อุทาหรณ์ คำแนะนำ การอบรมบ่มนิสัยและการขัดเกลาจิตใจ รวมทั้งทางนำสู่ความสุขและการชี้นำสู่ความดีต่างๆ ส่วนมากแล้วเรื่องราวต่างๆ ในซูเราะฮ์มัคกียะฮ์ โดยเฉพาะซูเราะฮ์อัล-กะฮฟูนี้จะเน้นหนักหลักการศรัทธา การภักดีและการกราบไหว้ต่ออัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) คัมภีร์อัล-กุรอานมีเป้าหมายหลักในการเล่าเรื่องราวดังนี้:

1. เพื่อเน้นหนักความเป็นเอกะของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) โดยที่คัมภีร์อัล-กุรอานจะนำเสนอในหลายด้านด้วยกัน เช่น การปฏิเสธการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) โดยสิ้นเชิงหรือปฏิเสธการตั้งภาคีโดยจะกล่าวถึงผู้ที่ปฏิเสธได้อย่างในสถานการณ์ต่างๆ ในรูปแบบของการนำสิ่งต่างๆ ที่นอกเหนือจากอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) เพื่อซัดโคถึกับพระองค์ หรือโดยการกล่าวหาว่าพระองค์มีบุตร หรือการอ้างต่างๆ ที่ไม่ถูกต้อง (Al-shātibiy, n.d : 3 : 416).
2. เพื่อปลูกฝังหลักศรัทธาในตัว ให้จิตใจมีชีวิตชีวาและให้ใช้ความคิดไตร่ตรองสิ่งต่างๆ ทั้งหมดนี้แฝงในประเด็นอันยิ่งใหญ่ด้วยวิธีการที่น่าจับใจและเป็นที

ยอมรับของมันสมอง หลักศรัทธาที่ตั้งอยู่บนองค์ประกอบหลักๆคือ อุดมคติของ นูบูวะฮ์ และวันอะคีเราะฮ์ ฐานทั้ง 3 นี้ ล้วนมีประเด็นหลักอันมากมาย เรื่องราวในคัมภีร์อัล-กุรอานเน้นหนักสถานภาพแห่งอุดมคติในความเป็นเอ กะของอัลลอฮ์(สُبْحَانَ) ความยุติธรรม ความเกรียงไกร ความปรีชาญาณ และ ความรักของพระองค์ที่มีต่อป่าว (Abbās, n.d:10).

3. เพื่อเน้นหนักในการเป็นนบีและการเป็นรศูลของมุฮัมมัด (คืออัลลอฮ์ อะลัฮ์ ะฮ์ดัม)แก่ชาวโลกทั้งมวล นบีนี้จะมาในรูปแบบต่างๆด้วยกัน เช่น การ เน้นหนักว่าท่านเป็นรศูล การปฏิเสธสิ่งที่ผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ (سُبْحَانَ) อ้างว่าท่านเป็นคนมดเท็จ นักมายากล คนบ้า ท่านได้รับการศึกษาจาก มนุษย์ และเรื่องต่างๆที่มาจาก การปฏิเสธและการดิ้นรนของพวกเขา (Al-shātibi, n.d : 3 : 416).
4. เน้นหนักเรื่องการฟื้นคืนชีพและโลกอาคีเราะฮ์(โลกแห่งวันฟื้นคืนชีพและการ ตัดสิน)ว่าเป็นเรื่องจริงด้วยหลักฐานที่ชัดเจน ได้ตอบด้วยหลักฐานสำหรับผู้ ที่คัดค้านในทุกรูปแบบที่เขาได้ปฏิเสธและได้แถลงเรื่องราวต่างๆที่สามารถ หักล้างผู้ปฏิเสธได้ (Al-shātibi, n.d : 3 : 416).

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการค้นคว้าตำราและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์หลักการ ศรัทธาในอิสลามจากเรื่องของชาวถ้ำ ผู้วิจัยพบว่ามิดำราและงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ ฟิและได้พูดถึงเรื่องของชาวถ้ำ ที่เด่นๆ มีดังนี้:

1. สะอีด หะวะ (Hawā, 6 : 3149) ได้กล่าวในหนังสือ “อัลอะสาฟีอัคตัฟซีร” ว่า: แท้จริงสิ่งที่ทำให้มนุษย์เบี่ยงเบนจากการรับอิสลามและนับถือศาสนาอิสลาม ในทุกด้าน และสิ่งที่ผลักดันเขาให้ทำตามอย่างก้าวของชัยฎอน(มารร้าย) คือ ความเพริศแพรวของโลกรนี้และปลื้มตัวห่างจากโลกอาคีเราะฮ์ เนื่องจากพวกเขาหลงลืมอัลลอฮ์ (سُبْحَانَ) สุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟิได้ขยายความและได้ ครอบคลุมนัยดังกล่าวนี้ถึงเรื่องที่มีผลให้มนุษย์ยอมถ่อมตนต่ออัลลอฮ์ (سُبْحَانَ) องค์เดียวและห่างไกลจากมายาชัยฎอนด้วยวิธีการที่น่าอัศจรรย์. สะอีด หะวะ (Hawā, 1993: 6 : 3154) ได้กล่าวอีกว่า: เป้าหมายจากเรื่องราว ของอัศฮาบูลกะฮ์ฟิ (ชาวถ้ำ) เป็นหลักฐานของการฟื้นคืนชีพหลังจากการตาย

หากชีวิตในโลกอาคิเราะฮ์เป็นจริงแล้ว ฉะนั้น ความเพริศแพรวของโลกดุนยา ไม่มีคุณค่าใดๆ มุสลิมจำเป็นต้องประสบความสำเร็จในการทดสอบ เรื่องของอัครทูตอะฮ์มัดฮ์จึงเป็นตัวอย่างของความสำเร็จของกลุ่มชายฉกรรจ์ในการทดสอบด้วยชีวิตโลกดุนยา.

2. *สัยยิดิ กุฎุบ* (Qutub, 1985: 4 : 2257) ได้กล่าวในหนังสือ “ฟีชีลาลิลกูรอาน” ว่า: จุดศูนย์กลางของหัวข้อที่สุเราะฮ์ฮ์นี (อัล-กะฮ์ฟ) มีความเชื่อมโยงต่อกัน คือ การปรับปรุงหลักการศรัทธา การพัฒนาหลักการคิดและการไตร่ตรองและปรับปรุงกฎจารีตประเพณีที่มีหลักการศรัทธาเป็นบรรทัดฐาน โดยเริ่มจากโองการแรกจนถึงโองการสุดท้ายจะมีความเชื่อมโยงกับการประกาศความเป็นเอกะของอัลลอฮ์ (*ศุบหานะฮฺวะตะฮฺวาฮา*) การปฏิเสธการตั้งภาคีกับพระองค์ การเน้นหนักในวะฮฺยู(การคล้อยจากอัลลอฮ์ (*ศุบหานะฮฺวะตะฮฺวาฮา*) แก่บรรดาศูตด้วยบทบัญญัติศาสนาโดยวิธีต่างๆ).
3. *อับดุลหะมีด มะหฺมุด ทูฮฺมาซ* (Tohmāz, 1999) หนังสือ “อัลอะวาซิม มินอัลฟิตันฟีสุร่อตอัล-กะฮ์ฟ” ได้พูดถึงเกี่ยวกับวิกฤตที่เกิดขึ้นในสมัยปัจจุบัน มุสลิมจะเผชิญทุกรูปแบบของวิกฤตและการทดสอบ ผู้เขียนพยายามค้นหาทางออกจากวิกฤตที่เขาได้พูดถึงในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟ ผู้เขียนได้แบ่งหนังสือออกเป็น 5 บท บทแรกจะเป็นบทนำซึ่งจะกล่าวถึงนิยามพิตนะฮ์(วิกฤต (ความหมายของพิตนะฮ์ในคัมภีร์อัล-กูรอาน สาเหตุและหนทางการป้องกัน หลังจากนั้นเขาได้พูดถึงเกี่ยวกับสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟ เนื้อเรื่องและความสัมพันธ์ระหว่างสุเราะฮ์นี้กับสาเหตุของความปลอดภัยและปลีกพ้นจากภัยพิตนะฮ์ บทต่อไปอีก 4 บท เขาจะพูดถึงเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ 4 เรื่องในสุเราะฮ์นี้.
4. *มุสลิม มุศเฏาะฟาฮ์* (Muslim, 1989) ในหนังสือ “มะบาหิษฟีอัดดีฟอิรอัลมาดูอีย” หนังสือเล่มนี้ผู้เขียนได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการอธิบายคัมภีร์อัล-กูรอานแบบการเจาะลึกถึงประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการดำเนินชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านความคิด สังคมหรือระบบวิถีแห่งการดำเนินชีวิตในโลกนี้ตามเป้าหมายของคัมภีร์อัล-กูรอาน ผู้เขียนได้แบ่งการเขียนออกเป็น 2 ด้าน ด้านแรกเป็นภาคทฤษฎี เขาจะพูดถึงหลักสูตรของการอธิบายคัมภีร์อัล-กูรอานในเชิง

การแบ่งประเด็นต่างๆออกเป็นหัวข้อต่างๆไม่ว่าจะเป็นการศึกษาจากคัมภีร์อัล-กุรอานทั้งเล่มหรือเพียงบทใดบทหนึ่ง รวมถึงประวัติความเป็นมา ประเภท จุดประสงค์และความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอธิบายคัมภีร์อัล-กุรอานนี้กับการอธิบายโดยวิธีอื่นๆ และเขาจะให้ความสำคัญอย่างมากกับวิชา “มุนาษะบาด” ซึ่งเป็นการเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างโองการหนึ่งกับอีกโองการหนึ่ง และระหว่างซูเราะฮ์หนึ่งกับอีกซูเราะฮ์หนึ่ง ส่วนด้านที่ 2 เป็นภาคปฏิบัติ ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างการศึกษาเฉพาะหัวข้อในคัมภีร์อัล-กุรอาน 2 ตัวอย่าง ตัวอย่างแรกในหัวข้อ “เดาหีตอูลูฮียะฮ์ในโองการของพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน” เขาได้พูดถึงหัวข้อย่อย คือ เดาหีตอูลูฮียะฮ์กับฟิตเราะฮ์(ธรรมชาติอันบริสุทธิ์แห่งอิสลาม) (ความเน้นหนักของคัมภีร์อัล-กุรอานในหลักเอกภาพ หลักสูตรของคัมภีร์อัล-กุรอานในการเน้นหนักหลักศรัทธาอันนับว่าเป็นหลักสูตรแห่งฟิตเราะฮ์ การเชื่อมโยงประเด็นของหลักศรัทธากับผลประโยชน์ของบ่าวในชีวิตร และการยกหลักฐานในด้านต่างๆในประเด็นของเดาหีตอูลูฮียะฮ์ .ส่วนตัวอย่างที่ 2 เขาพยายามอธิบายคัมภีร์อัล-กุรอานในซูเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี โดยการแบ่งหัวข้อออกเป็นประเด็นและหัวข้อย่อยในหัวข้อว่า “กฎจริยธรรมจากซูเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี” โดยให้ความสำคัญกับการเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างโองการต่างๆในแต่ละตอนกับตอนถัดไป

5. *อะหมัดอะลี อัลมััจดูบ (Al-Majdüb, 1990)* ในหนังสือ “อะฮ์ลุลกะฮ์ฟี ฟิอัตเตารีอะฮ์อะล-อินญีล วะ อัล-กุรอาน” . ในหนังสือเล่มนี้ผู้เขียนได้วิจัยเรื่องของชาวถ้ำที่มีการกล่าวในคัมภีร์เตารีกัด คัมภีร์อินญีล และคัมภีร์อัลกุรอานอัลกุรอาน เป็นการวิจัยทางประวัติศาสตร์จากหลักฐานของแผ่นหนังจารึกแห่ง “คีอรับัตกีอมรอน” ที่ได้ค้นพบในถ้ำต่างๆในหมู่บ้านตามชายฝั่งทางทิศตะวันออกเฉียงของแม่น้ำจอร์แดนในประเทศจอร์แดน จากหลักฐานของแผ่นหนังจารึกนี้และเอกสารทางประวัติศาสตร์อื่นๆ เขาสามารถให้ข้อสรุปว่า การที่หนังสือประวัติศาสตร์อิสลาม หนังสืออธิบายคัมภีร์อัล-กุรอานและหนังสือต่างๆที่กล่าวถึงชาวถ้ำล้วนแล้วแต่นำมาจากตำราและเรื่องเล่าของ “อิสรออีลียาต”³⁰ และ “นัศรอนียาต”³¹ เขาได้ศึกษาเรื่องนี้จากตำราของคริสเตียนแล้วพบว่า การรายงานต่างๆมีข้อแตกต่างและขัดแย้งกับข้อเท็จจริงทาง

³⁰ เรื่องราวของพวกยิวจากบনীศรอกิตในสมัยนบีมุซา.

³¹ เรื่องราวของพวกคริสเตียนจากบনীศรอกิตในสมัยนบีอีซา.

ประวัติศาสตร์ หลังจากนั้นเขาได้ศึกษาหลักฐานต่างๆ โดยการเปรียบเทียบกับ
โองการต่างๆ ในคัมภีร์อัล-กุรอานที่ได้กล่าวถึงชาวถ้ำและได้เชื่อมเรื่องของชาว
ถ้ำกับพวกยิวและพวกคริสเตียนในสมัยนั้น.

6. *อะบุลหะสัน อะลี อัลหุสัยนีย์ อันนะดะวีย์* (Al-Nadawi, 1995) ในหนังสือ
“อัศศิริอูนัยนะอัลอิมานะอัลมาติยะฮฺ ; ตะฮฺมุลลาตีฟีลูลูอิดอัล-กะฮฺฟี”.
ในหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนได้เชื่อมสถานการณ์ความเป็นอยู่ในสมัยนี้ที่เต็มไปด้วย
ความป่าเถื่อน อาชญากรรม การโกงและการหักหลัง มีหน้าข้าราชการไม่เชื่อต่อ
พระผู้เป็นเจ้าและปฏิเสธการมีอยู่ของพระองค์กับภัยพิตนะฮฺของ “อัค
คัจญ์ญาล”³² ในยุคสุดท้ายของโลก โดยตั้งชื่อการเขียนของเขาว่า “การขัดแย้ง
ระหว่างการศรัทธาและวัตถุนิยม; การไต่ตรองสุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี”
โดยเฉพาะแผนการร้ายของพวกยิวที่พยายามจะครอบครองโลกด้วยวิธีและ
ยุทธศาสตร์ต่างๆ รวมทั้งความพยายามของพวกเขาในการกวาดล้างศาสนา
อิสลามและทำให้มุสลิมห่างไกลจากศาสนาของเขา ผู้เขียนพยายามหาคำตอบ
จากบทอัล-หะดีษที่มีการกล่าวถึงวิธีที่จะปลดปล่อยจากพิตนะฮฺของ
อัคคัจญ์ญาล และเขาได้ศึกษานัยต่างๆ ข้อเท็จจริง ข้อดักเตือนและข้อห้ามใน
การที่จะป้องกันตัวจากโองการของสุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี หลังจากนั้น เขาได้
วิเคราะห์เรื่องต่างๆ ในสุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี โดยการเชื่อมสัมพันธ์กับความคิด
เชิงวัตถุที่ปรากฏในสมัยนี้.
7. *มุหัมมัด มุตะวัลลี ฮัยชะรอวีย์* (Al-Syarāwi, 1990) ใน “อัลเกาะฮ์อิล-กุ
อานียฟีลูลูอิดอัล-กะฮฺฟี”. ผู้เขียนได้นำเสนอเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ในรูป
ของถ้ำแห่งนามธรรมซึ่งเป็นการกล่าวถึงห้วงแห่งความหมายที่ซ่อนเร้น
เนื่องจากเขาเห็นว่า ถ้ำที่เป็นช่องว่างในภูเขา เมื่อมีคนเข้าไปในนั้นสามารถ
เป็นที่ซ่อนตัวได้ ถ้ำแห่งนามธรรมก็เช่นเดียวกัน มันซ่อนเร้นนัยต่างๆ ที่ควรแก่
การศึกษาขึง เรื่องราวทั้งหมดในสุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟีเปรียบเสมือนถ้ำจริงๆ เขา
ได้วิเคราะห์เรื่องดังกล่าวโดยการแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อยที่สำคัญ คือ ถ้ำแรก
เป็นเรื่องของชาวถ้ำ ชาวถ้ำกับเดซานูภาพของอัลลอส (สุหานะฮฺวะตะอาลา และ

³² ส่วนหนึ่งจากสิ่งถูกสร้างของอัลลอส (สุหานะฮฺวะตะอาลา) จะปรากฏตัวก่อนวันสิ้นโลก มันจะเป็น
ส่วนหนึ่งในบรรดาสัญลักษณ์ของการเกิดวันกิยามะฮฺ.

การหยุดของวันเวลา ถ้าที่ 2 เป็นเรื่องของเจ้าของอุทยาน สาเหตุการสูญสลายของนิคมะฮฺ ระหว่างนิคมะฮฺในโลกคุณยากับนิคมะฮฺในโลกอาคิเราะฮฺ และกฎของเหตุและผล .ถ้าที่ 3 เป็นเรื่องของนบีมุซาและบ่าวผู้มีความดี มนุษย์กับความดีและความชั่ว องค์ความรู้ที่เปิดเผยและองค์ความรู้ที่ลึกลับ กฎสภาพการณ์ธรรมชาติและหิกมะฮฺ และความลับแห่งโลกนี้. ถ้าที่ 4 เป็นเรื่องของซุรกีอรรนัยนุ การเป็นรสูลของมุฮัมมัด ชีวิตประวัติของซุรกีอรรนัยนุ และผลบุญและบทลงโทษ .ส่วนถ้าที่ 5 เป็นเรื่องของยะฮฺยูญญและมะฮฺยูญญ การแก้ไขปัญหาสังคม องค์ความรู้ คือเกราะป้องกันตัว และผู้หญิงกับหลักอะกิดะฮฺ ถ้าที่ 6 : ผู้ที่ทำงานเพื่อทางโลก มนุษย์ที่ขาดทุนที่สุด ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลก.

วัตถุประสงค์

การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้:

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์เรื่องของชาวถ้ำในบริบทของโครงการต่างๆ ที่มีกล่าวในสุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี
2. เพื่อวิเคราะห์หลักการศรัทธาในอิสลามจากเรื่องของชาวถ้ำในสุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี
3. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องของชาวถ้ำกับประเด็นการศรัทธาในอิสลาม

ความสำคัญและประโยชน์

1. ได้ทราบและได้นำเสนอเรื่องของชาวถ้ำในบริบทของโครงการต่างๆ ที่มีกล่าวในสุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟีอย่างถูกต้อง
2. ได้ทราบปรากฏการณ์แห่งหลักการศรัทธาในอิสลามจากเรื่องของชาวถ้ำในสุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟี
3. ได้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องของชาวถ้ำกับประเด็นการศรัทธาในอิสลาม

กรอบการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะเรื่องของชาวถ้ำในบริบทของโครงการต่างๆ ที่มีกล่าวในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี
2. วิเคราะห์หลักการศรัทธาในอิสลามจากเรื่องของชาวถ้ำในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี โดยวิเคราะห์หลักการศรัทธาที่มีกล่าวในหะดีษของญิบรีล คือ การศรัทธาในอัลลอฮ์ (สุบหานะฮ์วะตะอะลา บรรดาคัมกีร์ บรรคารศูล วันอากีเราะฮ์ และกฎกำหนดสภาพการณ์ของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮ์วะตะอะลา การวิจัยนี้ไม่มีการวิเคราะห์การศรัทธาในบรรดามลาอิกะฮ์ เนื่องจากมันไม่ปรากฏในโครงการต่างๆ ที่มีกล่าวถึงเรื่องของชาวถ้ำในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ความหมายของโครงการคัมกีร์อัล-กุรอานเป็นภาษาไทยโดยส่วนรวมแล้ว ผู้วิจัยอาศัยคำแปลจากพระมหาคัมกีร์อัล-กุรอานพร้อมคำแปลเป็นภาษาไทย โดยสมาคมนักเรียนเก่าอาหรับแห่งประเทศไทย และจะมีการจัดแปลความหมายเล็กๆน้อยๆตามความสอดคล้องกับโครงการที่ได้นำมาในการวิจัยนี้เท่าที่เห็นว่าเหมาะสม โดยการอาศัยหนังสืออรรถาธิบายคัมกีร์อัล-กุรอานบางเล่ม เช่น ตัฟซีร์อัล-กุรอานอัล-อะซีมของอิบนุกะษีร์ เป็นต้น.
2. การกล่าวถึงนักอรรถาธิบายคัมกีร์อัล-กุรอานในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะหมายถึง อ็ฏ-ญาอะบะรีย์ (Attobarī, 1991) อิบนุกะษีร์ (Ibnu Kasir) เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งทั้งสองท่านเป็นตัวแทนของนักอรรถาธิบายคัมกีร์อัล-กุรอานที่มีวิธีการในการกล่าวถึงเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ อ็ฏ-ญาอะบะรีย์เป็นนักประวัติศาสตร์คนหนึ่งและได้นำเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ต่างๆมาอ้างในการอรรถาธิบายคัมกีร์อัล-กุรอาน. ส่วนอิบนุกะษีร์ก็เป็นนักประวัติศาสตร์ แต่ท่านได้นำเรื่องราวทางประวัติศาสตร์เท่าที่มีการสอดคล้องกับการทำความเข้าใจโครงการของคัมกีร์อัล-กุรอานและท่านได้ชี้ให้ระมัดระวังในการนำเรื่องราว “ฮิสรอฮ์ลียาด” มาอ้าง.

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **คัมภีร์อัล-กุรอาน** คือ พระอริราชโองการของอัลลอฮ์(สุบหานะฮฺวะตะอาลา) พระองค์ได้ประทานลงมาแก่ท่านนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสลัม) ต่างกรรมต่างวาระที่พระองค์ทรงเห็นสมควร ภายหลังจากที่ท่านนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสลัม) ได้สิ้นชีวิตไปแล้ว จึงได้มีการรวบรวมจากที่กระจัดกระจายอยู่ตามบ้านที่ที่มีการจดเป็นตัวอักษรไว้ในใบปาร์มบ้าง หนังสือบ้าง ตลอดจนการจดจำของบรรดาผู้ใกล้ชิดและเศาะหาบะฮฺนำมาเรียงลำดับ ก่อนหลังจนครบถ้วนบริบูรณ์ในสมัยท่านเคาะลีฟะฮฺ (กาอิบ) อะบูบักร์ ครองราชย์ ฉะนั้น นับได้ว่าเป็นที่มาของกฎหมายอิสลามที่สำคัญที่สุด.
2. **อัล-หะดีษ** คือ ข้อบัญญัติจากการกระทำหรือปฏิบัติการต่างๆและพระวจนะของนบีมุฮัมมัด ตลอดจนการวินิจฉัยข้อปัญหากฎหมายบางเรื่องบางอย่าง รวมทั้งการดำเนินตามวิถีทางความเป็นอยู่ทุกอิริยาบถของท่านนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสลัม) ซึ่งได้มีการบันทึกและจดจำโดยผู้ใกล้ชิดและบรรดาเศาะหาบะฮฺทั้งหลายและเก็บรักษาไว้เป็นหลักการทางศาสนาและปฏิบัติตามกันตลอดมาที่เรียกว่า “สุนนะฮฺ.”
3. **สุเราะฮฺ** หมายถึง บทของคัมภีร์อัล-กุรอาน ซึ่งมีทั้งหมด 114 บท.
4. **อายะฮฺ** หมายถึง โองการของคัมภีร์อัล-กุรอาน ซึ่งมีทั้งหมด 6666 โองการ.
5. **อัลกะฮฺฟี** หมายถึง ถ้ำที่มีขนาดใหญ่และกว้าง มันสามารถบรรจุผู้คนที่มาพักพิงได้หลายคน ส่วนถ้ำที่มีขนาดเล็กและแคบในภาษาอาหรับเรียกว่า “ฆอรฺ” (Ibnu Manzur n.d : 5 : 3313) เช่นถ้ำ “หิรออฺ” ที่ท่านรสูลได้รับวะฮฺยูครั้งแรกที่นั่น และถ้ำ “เซารฺ”ซึ่งเป็นสถานที่ที่ท่านรสูล (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสลัม) และอะบูบักร์ทำเป็นที่ซ่อนตัวจากพวกกุรอยซฺในขณะฮิจเราะฮฺ (การอพยพ) สุนครมะดีนะฮฺ.
6. **อะกิดะฮฺ** หมายถึง การยึดมั่นอันแน่วแน่ซึ่งสอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ โดยไม่ยอมรับการลึงเลและการสงสัยใดๆเลย ความรู้ในสิ่งหนึ่งๆที่ไม่ถึงขั้นมั่นใจอันแน่วแน่ไม่ถือว่าเป็นหลักอะกิดะฮฺ ถ้าหากว่าการยึดมั่นไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ทั้งๆ สัจธรรมนั้นเป็นสิ่งที่แน่นอน และการยึดมั่นนั้นไม่มีหลักฐานอ้างอิง มันก็ไม่ใช่หลักอะกิดะฮฺที่ถูกต้องและสมบูรณ์ แต่มันเป็นหลักอะกิดะฮฺที่ไม่ถูกต้อง เช่น การยึดมั่นของพวกคริสเตียนว่าอีซา (อะลัยฮิสสะ

ลาม) คือพระเจ้าและยึดถือในตรีเอกานุภาพ³³ หรือในภาษาอาหรับ เรียกว่า “ดัมลีย” (Dhomīriyat, 1999 :121).

7. *เตาสีด* หมายถึง การศรัทธาในความเป็นเอกะของอัลลอฮ์ ด้านรูปบิยะฮ์ อุลูฮียะฮ์ และศรัทธาในความเป็นเอกะในพระนามและคุณลักษณะของพระองค์ โดยศรัทธาว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ไม่มีสิ่งใดควรแก่การเคารพสักคือนอกเสียจากพระองค์ และพระองค์เท่านั้นที่มีคุณลักษณะที่สมบูรณ์ที่สุด ไม่มีสิ่งใดเลยที่คล้ายคลึงกับพระองค์ (Dhomīriyat, 1999 : 216).
8. *เตาสีดรูปบิยะฮ์* หมายถึง การศรัทธาว่าอัลลอฮ์คือผู้อภิบาลและผู้ทรงอภิสิทธิ์แห่งอำนาจทั้งปวง พระองค์คือ ผู้สร้างทุกสรรพสิ่ง และผู้ให้ปัจจัยยังชีพ พระองค์คือผู้ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย ผู้ให้คุณและผู้ให้โทษ กิจการทั้งปวงเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ความดีทั้งหลายนั้น เกิดขึ้นด้วยอำนาจและเดชานุภาพของพระองค์ทั้งสิ้น (Dhomīriyat, 1999 : 226).
9. *เตาสีดอุลูฮียะฮ์* หมายถึง การเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียวด้วยความบริสุทธิ์ใจ และไม่ตั้งภาคีสิ่งอื่นใดเคียงคู่กับอัลลอฮ์ (Dhomīriyat, 1999 : 232).
10. *การชิรฎุ* หมายถึง การตั้งภาคีเทียบเทียมอัลลอฮ์(สุบหฺ).
11. *อิบาคะฮ์* หมายถึง การนอบน้อมและยอมจำนนต่ออัลลอฮ์(สุบหฺ) โดยการจงรักภักดี และการเคารพสักการะ กล่าวคือ การปฏิบัติกิจการงานศาสนาซึ่งผู้ปฏิบัติอัลลอฮ์จะตอบแทนด้วยผลบุญ อิบาคะฮ์จะครอบคลุมการทำงานและคำกล่าว ไม่ว่าจะเป็นการงานด้านร่างกายและจิตใจ.
12. *ญายิฮียะฮ์* หมายถึง ความโง่เขลา เป็นคำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำว่า “อิสลาม” กล่าวคือ หนทางแห่งอิสลามนั้นวางอยู่บนพื้นฐานของความรู้ที่ถูกประทานมาโดยอัลลอฮ์ผู้ทรงรู้ถึงความจริงทั้งหมด ในทางตรงกันข้าม ทุกแนวทางที่แตกต่างและขัดกับแนวทางของอิสลามนั้น คือแนวทางแห่งความโง่เขลา ยุคก่อนอิสลามของแผ่นดินอารเบียถูกเรียกว่ายุคแห่งญายิฮียะฮ์ในแง่ที่ว่า

³³ ตรีเอกานุภาพ หมายถึง หนึ่ง พระบิดาหมายถึงอัลลอฮ์ สอง พระบุตรหมายถึงท่านนบีอิซา และสาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ หมายถึงการที่พระบิดาเข้าอยู่ในพระบุตรจึงได้ประกอบขึ้นเป็นพระวิญญาณ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ในทัศนะของคริสต์ถือว่า แต่ละองค์ใน 3 องค์นั้นเป็นพระเจ้าเต็มตัว มิใช่เป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า และถือว่าทั้ง 3 องค์นั้น คือพระเจ้าองค์เดียว กล่าวคือ พระบิดาก็คืออัลลอฮ์ พระบุตรก็คืออัลลอฮ์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คืออัลลอฮ์ ด้วยเหตุนี้ พวก คริสเตียนจึงกล่าวคำจำกัดความว่า “ตรีเอกานุภาพ ”หมายถึงสามนั้นคือองค์เดียว . (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับแห่งประเทศไทย, 267).

- 1.2 ชาวอียิปต์ที่ผลัดกันในคำถามมีความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับชาวอียิปต์ เนื่องจากชาวอียิปต์เป็นพวกมาจากเชื้อสายอียิปต์ เผ่าอียิปต์ ที่ได้แตกแขนงจากเผ่าใหญ่ คือ อาสินีเย พวกเขาศรัทธาในวันฟื้นคืนชีพ วันแห่งการตอบแทน ผลบุญและบทลงโทษ พวกเขารอคอยการมาของนบียีซา (อะลียิสลาม) เมื่อนบียีซา (อะลียิสลาม) ได้เผยแผ่คำสอนพวกเขาก็ได้ศรัทธาในตัวท่าน ทำให้พวกพ้องที่เคารพบูชาพระยาโฮวาโกรธมาก
- 1.3 ในเรื่องของชาวอียิปต์ไม่ใช่กษัตริย์องค์ไหนที่กำชับให้ปวงราษฎรบูชาเจวีค นอกเหนือจากอัลลอส (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) แต่เป็นพวกพ้องของชาวอียิปต์เองที่ยึดมั่นกับ “ตรีเอกานุภาพ”
- 1.4 กษัตริย์ในสมัยที่ชาวอียิปต์ได้ตั้งจากการนอนที่ยาวนาน ไม่ใช่มุสลิมและคริสเตียนที่ยังคงอยู่ในหลักศรัทธาที่ถูกต้อง แต่กษัตริย์องค์นั้นเป็นผู้ที่ตั้งภาคีกับอัลลอส (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) เช่นกัน เมืองอัสสุสก็ไม่ได้เปลี่ยนมาเป็นเมืองอิสลามตามที่นักอรรถาธิบายได้กล่าวมา

2. ผลการวิเคราะห์หลักการศรัทธาในอิสลาม

- 2.1 เรื่องของชาวอียิปต์แสดงถึงรากฐานของหลักการศรัทธาในอิสลามที่ครอบคลุมถึงการศรัทธาในอัลลอส (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ใน 3 ประเภทหลัก คือ การศรัทธาแห่งรูปบียะฮฺ อุลูฮียะฮฺ และพระนามและคุณลักษณะของพระองค์
- 2.2 เรื่องของชาวอียิปต์จึงเป็นเรื่องการศรัทธาและการยืนหยัดในหลักการศรัทธาที่ถูกต้อง การเสียสละและการต่อสู้ในหนทางของพระองค์ มันจะเป็นหลักฐานที่บ่งบอกถึงสาเหตุต่างๆ ว่า ทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ภายใต้ความประสงค์ของอัลลอส (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ดังนั้น หนทางของผู้ศรัทธาต้องปฏิบัติตามความประสงค์นี้ ด้วยการศรัทธาและปฏิบัติกิจการที่ดี ควรแก่การได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากพระองค์
- 2.3 โองการของอัล-กุรอานไม่ได้พูดถึงรศูลที่อัลลอส (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ได้ประทานในสมัยของชาวอียิปต์อย่างชัดเจน
- 2.4 มีข้อคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องรศูลที่อัลลอส (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ได้ประทานสู่ชาวอียิปต์และกลุ่มชนที่ใช้ชีวิตในช่วงนั้น สาเหตุอันเนื่องมาจากว่า ชาวอียิปต์ได้เก็บเรื่องชาวอียิปต์และรายละเอียดต่างๆ ของพวกเขามาเล่า เรื่องนี้ทำ

ให้อิบนุกะษีรและท่านอื่นๆ มีความเห็นว่าพวกเขาใช้ชีวิตก่อนยุคนบีอิซาเสียอีก มีหลักฐานว่า หากพวกเขาใช้ชีวิตในยุคของนบีอิซา ชาวยิวคงไม่ทราบเกี่ยวกับพวกเขาแน่ ในเมื่อเรื่องของพวกเขาถูกบันทึกในตำราของพวกเขา แน่่อนพวกเขาต้องใช้ชีวิตก่อนชาวคริสเตียนเสียอีก แต่ชาวคริสเตียนนำเรื่องผู้หลับไหลทั้ง ๗ มาอ้างเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับพวกเขา

- 2.5 ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ชาวถ้ำใช้ชีวิตอยู่ใน ๒ สมัย คือ สมัยนบีมุซาและนบีอิซา โดยที่พวกเขาได้ศรัทธาในนบีมุซาและได้ปฏิบัติตามหลักคำสอนของท่าน จนกระทั่งนบีอิซาได้นำหลักคำสอน พวกเขาที่ศรัทธาในตัวท่านว่าเป็นนบีและรสูล ต่างจากพวกพ้องของเขาที่ยังยึดหลักคำสอนเดิม ในเวลาต่อมา ในบรรดาพวกพ้องของเขาที่ศรัทธาในนบีอิซาได้เบี่ยงเบนไปเชื่อในลัทธิ “ตรีเอกานุภาพ” แต่ชาวถ้ำได้ยึดมั่นในหลักคำสอนของนบีอิซาที่ถูกต้อง จึงทำให้พวกพ้องของเขาโกรธแค้นมาก ถึงขนาดคุกคามพวกเขาและบังคับพวกเขาให้กลับไปยึดถือกับหลัก “ตรีเอกานุภาพ”.
- 2.6 การเบี่ยงเบนและการเชื่อที่เกินเหตุ และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกพ้องของชาวถ้ำ ส่วนชาวถ้ำได้ยึดมั่นกับหลักการศรัทธาที่ถูกต้องอย่างมั่นคง นับว่าเป็นการนำเสนอหลักการศรัทธาที่ถูกต้อง และสามารถแก้ไขประเด็นการศรัทธาในหลายด้านด้วยกัน เรื่องนี้ได้บิดเบือนโดยชาวคริสเตียน ซึ่งได้สอดแทรกสิ่งที่ไม่ใช่สัจธรรม และการกล่าวหาอัลลอฮ์ (Subhanahu wa ta'ala) และรสูลอย่างบ้าบิ่น โดยที่พวกพ้องของชาวถ้ำได้อ้างว่านบีอิซา (อะลัยฮิสลาม) เป็นพระเจ้า เป็นต้น
- 2.7 ชาวยิวเป็นผู้กำชับให้ผู้แทนของพวกเขาทูลถามถึงเรื่องของชาวถ้ำ เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ในการเป็นนบีของมุฮัมมัดและพยายามจะลบล้างเรื่องนี้ แต่อัลลอฮ์ (Subhanahu wa ta'ala) ได้ประทานอายุษะฮ์ต่างๆ ที่กล่าวถึงชาวถ้ำเป็นคำตอบสำหรับพวกเขา เพื่อเป็นหลักฐานที่ชัดเจนในการเป็นรสูลของท่านนบีมุฮัมมัด และเป็นการแฉความหลงผิดของพวกเขาอีกด้วย
- 2.8 คัมภีร์อัล-กุรอานไม่ได้พูดถึงคัมภีร์ที่ชาวถ้ำได้ศรัทธาและนำมาปฏิบัติอย่างชัดเจน แต่อายุษะฮ์ต่างๆ ที่กล่าวถึงเรื่องของชาวถ้ำได้เผยนัยยะและข้อมูลที่สำคัญในส่วนที่นักอรรถาธิบายได้มีข้อคิดเห็นที่แตกต่างกันในคำว่า “อิระเราะกิม” การวิจัยนี้มีข้อสรุปไว้ว่า คำนี้หมายถึง ต้นฉบับที่ถูกต้องของคัมภีร์เตารอต และเป็นหลักปฏิบัติที่ชาวถ้ำได้ดำรงอยู่ ก่อนที่จะมีการบิดเบือนด้วย

น้ำมือของชาวยิวเอง ดันฉบับนี้ไว้ได้ถูกค้นพบในถ้ำไกล์กรุงอัมมาน ประเทศจอร์แดน เพื่อเผยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชาวยิวที่ใช้ชีวิตร่วมสมัยกับท่านนบีมุฮัมมัด ตลอดจนทุกวันนี้ว่า พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่ดำรงปฏิบัติอยู่ในหลักคำสอนของคัมภีร์เตารอตที่ถูกต้องดังที่อัลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) ได้ประทานแก่นบีมุซา และเป็นเครื่องชี้วัดว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามคำสอนของคัมภีร์เตารอตแม้แต่น้อย

- 2.9 อัลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) ได้ทรงทำให้ชาวถ้ำนอนหลับเป็นเวลานานหลายปีเปรียบเสมือนพวกเขาได้ตายแล้ว หลังจากนั้นพระองค์ก็ได้ทำให้พวกเขาตื่นขึ้นมาเหมือนกับให้ชีวิตแก่พวกเขาใหม่ เพื่อที่พระองค์จะทำให้การนอนและการตื่นนอนของพวกเขาเป็นข้อพิสูจน์ในเครื่องหมายของความเดชานุภาพและความเกรียงไกรของพระองค์ และเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์อันชัดเจนว่า การฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺจะต้องเกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอน และได้ขจัดความคลุมเครือในเรื่องดังกล่าว โดยที่พระองค์ทรงเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างการนอนที่ยาวนานของชาวถ้ำกับความเดชานุภาพของพระองค์ในการอภิบาลในกิจการต่างๆ และพระองค์ทรงยืนยันในการตื่นนอนของพวกเขาในการฟื้นคืนชีพหลังจากได้ตายไป
- 2.10 การตื่นขึ้นมาของชาวถ้ำเป็นสัญลักษณ์หนึ่งที่สอดคล้องกับยุคสมัยนั้น ซึ่งเป็นสมัยที่ผู้คนต่างตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) และปฏิเสธการฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ เฉกเช่นเดียวกับผู้ปฏิเสธศรัทธา ณ นครมักกะฮฺในสมัยของท่านนบีมุฮัมมัด การกล่าวถึงเรื่องของชาวถ้ำและการตื่นขึ้นมาของพวกเขาจากการหลับนอนที่ยาวนานนั้น เป็นหลักฐานว่า การฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺจะต้องเกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอน และเป็นการโต้ตอบผู้ที่ปฏิเสธการฟื้นชีพในวันกิยามะฮฺ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าเป็นสาเหตุหลักในการประทานเรื่องของชาวถ้ำให้แก่ท่านนบีมุฮัมมัด นอกเหนือจากที่อัลลามะฮฺได้กล่าวว่า การประทานลงมาของสุเราะฮฺอัล-กะฮฺฟีเป็นการตอบคำถามของพวกมุชริก(ผู้ตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) จากพวกกุรออบุชที่ได้นำเรื่องนี้จากนักปราชญ์ชาวยิว (Al-Umariy.1406/1986 : 360)

3. ผลการวิเคราะห์ประเด็นหลักการศรัทธาในอิสลามที่ปรากฏในเรื่องของชาวถ้ำ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์โครงการต่างๆที่ได้กล่าวมาในเรื่องของชาวถ้ำ สามารถสรุปประเด็นหลักการศรัทธาดังนี้

3.1 **การเพิ่มและการลดของอิมาน** จากโครงการของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ที่มีใจความว่า: “แท้จริงพวกเขาเป็นชายหนุ่มที่ศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกเขา และเราได้เพิ่มแนวทางอันถูกต้องให้แก่พวกเขา” ชาวถ้ำได้เลือกสัจธรรมและหนทางแห่งอิมาน อัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ก็ได้เพิ่มอิมานและทางนำให้แก่พวกเขา. มันเป็นหลักฐานหนึ่งในการเพิ่มและการลดของอิมาน

3.2 **ชายหนุ่มจะรับคำเรียกร้องการอิมานได้ดีกว่าผู้เฒ่า** ชาวถ้ำเป็นจากกลุ่มชายฉกรรจ์ที่ศรัทธามั่นกับพระเจ้าผู้อภิบาลของพวกเขา พวกเขายอมรับความเป็นเอกราชของอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) และปฏิเสธการตั้งภาคีกับพระองค์ คนหนุ่มจะตอบรับสัจธรรมและได้รับทางนำสู่หนทางอิสลามมากกว่าคนแก่ ซึ่งได้ถลาลึกลงในศาสนาที่ไม่เที่ยงตรง ฉะนั้น ผู้ที่ตอบรับคำเรียกร้องผู้อัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) และรสูลของพระองค์คือคนหนุ่ม ตัวอย่างจากประวัติศาสตร์บ่งชี้ว่าผู้เฒ่าจากชาวกรวยชฺส่วนมากแล้วยึดมั่นกับความเชื่อของพวกเขา ผู้ที่รับอิสลามในบรรดาพวกเขานั้นน้อยมาก

3.3 **การปลื้มตัวและอพยพจากแผ่นดินถิ่นฐานในยามวิกฤต** จากอายะฮฺที่มีใจความว่า “เมื่อพวกเขาปลื้มตัวออกห่างจากพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชา อื่นจากอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) แล้ว ดังนั้นพวกเขาก็จึงหลบเข้าไปในถ้ำ” เป็นการชี้แจงแจ่มชัดถึงการอนุมัติในการหนีเพื่อรักษาศาสนาและ การอพยพจากครอบครัว ลูกหลาน เครื่องญาติ มิตรสหาย ถิ่นฐานและทรัพย์สินสมบัติ เนื่องจากจากภัยวิกฤต และสิ่งที่จะเกิดขึ้นในยามนั้น ท่านรสูล (เศ็ลลัลลอฮุฮฺอะลัยฮฺวะฮัลลอม) ก็ได้หนีพร้อมทั้งศาสนา บรรดาเศาะหาบะฮฺก็ปฏิบัติเช่นนี้เหมือนกัน หวังเพื่อปกป้องศาสนาและปลอดภัยจากภัยคุกคามของคนกาไฟร การพึ่งพาอาศัยถ้ำ การปลื้มตัวจากสังคม การอยู่สันโดษเพื่ออัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะฮฺอาลา) และหนีจากผู้อธรรมเป็นส่วนหนึ่งของร่องรอยบรรดานบี. เรื่องราวของชาวถ้ำเป็น

ตัวอย่างหนึ่งจากการรับศรัทธาอิสลามอย่างสมบูรณ์และทั่วถึง โดยการปลื้กตัวห่างจากกุฟรฺและกาฟิร ในขณะที่ไม่มีความสวัสดีภาพของอิมานและอิสลาม อนึ่งเป็นการอนุญาตในบทบัญญัติชะรีอะฮฺให้บ่าวปลื้กตัวห่างจาก มนุษย์ทั้งหลายในยามเกิดวิกฤต เพราะกลัวว่าจะเกิดผลพวงกับศาสนาของเขา

3.4 ประเด็นการมีอยู่ของผู้ศรัทธาในสังคมที่มีการชirikและสังคมญาฮิลียะฮฺ เป็นความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างชนผู้ศรัทธากลุ่มนี้กับสังคมที่พวกเขาอยู่ซึ่งเป็นสังคมที่ตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) จุดแรกของประเด็นนี้คือผลพลอยเชิงปฏิบัติการของชาวอ้อที่อยู่ในสังคมที่มีการตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) นั่นก็คือ หากการมีอยู่ของพวกเขาได้โน้มเอียงสู่การสารภาพและยอมรับสังคมที่ปฏิเสธศรัทธาก็จะนับว่าเป็นความผิด แต่ถ้าหากว่ามีการปฏิเสธและคัดค้านสภาพของสังคมที่เป็นอยู่ก็นับว่าเป็นการถูกต้องในด้านหลักศรัทธา จะเห็นได้ว่าชาวอ้อไม่ยอมรับและคัดค้านสังคมที่ปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) องค์กรเดียว

3.5 ประเด็นการพิจารณาและตั้งบรรทัดฐานของผู้ศรัทธาต่อสังคมที่มีการชirik การที่ชาวอ้ออยู่ในสังคมที่มีการปฏิเสธอัลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) ผลักดันให้พวกเขาได้พิจารณาสภาพความเป็นอยู่ของสังคมนี้ การพิจารณาของชาวอ้อตั้งอยู่บนฐานหลัก 2 ประการ ดังต่อไปนี้:

- ก. ฐานแห่งหลักการศรัทธา อัลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) ได้เผยแพร่ประกาศการศรัทธาของชาวอ้ออย่างชัดเจน และติดตามด้วยการตั้งค่าเป็นบรรทัดฐานว่า กลุ่มชนของพวกเขาได้ยึดเอาพระเจ้าต่างๆ อื่นจากพระองค์ ซึ่งเป็นการพิจารณาต่อสภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาตามมโนทัศน์ของพวกเขาเอง และคุณค่าแห่งการพิจารณาต่อสภาพญาฮิลียะฮฺจะไม่สิ้นสุดด้วยการนับว่า มันเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้หลักอะกีดะฮฺแห่งอิสลามถูกต้อง แต่มันเป็นคำบัญชา ส่วนหนึ่งซึ่งอัลลอฮฺ (สุบหานะฮฺวะตะอะลา) อีกด้วย
- ข. ฐานแห่งการปฏิบัติการ ชาวอ้อได้เผชิญหน้ากับสังคมที่เป็นญาฮิลียะฮฺโดยตรง แกนหลักแห่งหลักการศรัทธาผลักดันให้พวกเขาต้องดำเนินการอพยพหลีกหนีเพื่อรักษาไว้ซึ่งศาสนาและอะกีดะฮฺ เพราะญาฮิลียะฮฺกับอิสลามมีการขัดแย้งตลอดเวลา ซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่ออิสลามได้.

3.6 **การนิยาดด้วยหลักฐาน** เป็นรากฐานหนึ่งในการโต้แย้งในเรื่องหลักศรัทธา เนื่องจากหลักศรัทธาที่แท้จริงต้องมีการสนับสนุนด้วยหลักฐาน ถึงแม้เราเรียกร่องหลักฐานจากผู้ที่อยู่ในหนทางที่ไม่เที่ยงตรงก็ตาม โดยยึดมั่นว่าหลักฐานที่เราเรียกร่องนั้นไม่จริงก็ได้ ผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาไม่สามารถจะให้หลักฐานในการตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ (สุบหานะฮะฮะอะลา) ถึงกระนั้นก็ตาม พวกเขา ยังฝืนตั้งภาคีและโต้เถียงในสัญลักษณ์ต่างๆของพระองค์ พวกเขาปฏิบัติเช่นนั้นเนื่องจากความหยิ่งโง่ในจิตใจของพวกเขาเท่านั้น. การเผชิญหน้ากับพวกเขาด้วยหลักฐานอันชัดเจนจากมหาคัมภีร์อัล-กุรอานและอัล-หะดีษของท่านรَسُول (คืออัลลอฮ์ด้วยฮะซัน) ถือว่าเป็นการนิยาดชนิดหนึ่ง คือ “การนิยาดด้วยหลักฐาน”

3.7 **ประเด็นการบังคับให้ปฏิเสธศรัทธา** จากอายะฮ์ที่มีใจความว่า “หากพวกเขารู้เรื่องของพวกเขา พวกเขาย่อมเอาก้อนหินขว้างพวกเขาหรือนำพวกเขา กลับไปนับถือศาสนาของพวกเขา และเมื่อนั้นพวกเขาจะไม่บรรลุความสำเร็จเลย” ได้บังคับถึงการบังคับ ชูเจ็ญและการคุกคามจากกลุ่มชนในสมัยนั้นต่อผู้ศรัทธาในอัลลอฮ์ (สุบหานะฮะฮะอะลา) การถูกบังคับให้กลับไปยึดมั่นกับการปฏิเสธศรัทธาสมัยนั้นชาวด้าไม่มีทางที่จะหลุดพ้นจากการบังคับของพวกเขาได้เลย และการถูกบังคับในยุคนั้นไม่สามารถเป็นข้ออ้างในศาสนาได้ และข้อยกเว้นในบทบัญญัติเนื่องจากการถูกบังคับในเรื่องการศรัทธาเป็นกฎบัญญัติเฉพาะประชาชาตินี้เท่านั้น

3.8 **ประเด็นการสร้างมัสญิดบนหลุมฝังศพ** จากอายะฮ์ที่มีใจความว่า “จงสร้างอาคารที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาทรงรู้ดียิ่งในเรื่องของพวกเขา ฝ่ายบรรดาผู้ที่มีเสียงข้างมากในเรื่องของพวกเขากล่าวว่า: แน่نون เรา จะสร้างมัสญิดที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา” เป็นคำพูดของชาวยิวที่มีอิทธิพลเหนือกว่าในสมัยนั้น และคำว่า “มัสญิด” ในความหมายของพวกเขา คือ โบสถ์ มันเป็นวิถีปฏิบัติของชาวยิวและคริสเตียนในการสร้าง โบสถ์บนหลุมฝังศพของบรรดานบีและบาดหลวง เนื่องจากว่าพวกเขารู้ว่าชาวด้าเป็นผู้ที่ศรัทธาในอัลลอฮ์ (สุบหานะฮะฮะอะลา) องค์เดียว พวกเขาเลยใช้คำว่ามัสญิด. อายะฮ์นี้ไม่สามารถเป็นหลักฐานในการอนุญาตสร้างมัสญิดบนหลุมฝังศพได้

สรุป

การวิจัยนี้มีข้อสรุปว่า ส่วนวนที่อายะฮ์ต่างๆ ในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟีได้กล่าวมาเป็นแบบฉบับภาษาอาหรับที่ได้ให้คุณค่าทางความหมายแก่ตัวบทของมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน มันทำให้เรารู้สึกว่าผู้ที่มีสติสัมปชัญญะดีควรอย่างยิ่งที่จะศึกษาความหมายและนัยยะที่ซ่อนเร้น เพื่อรู้ถึงเรื่องแปลกประหลาดและสิ่งมหัศจรรย์ การอธิบายและการชี้แนะของอายะฮ์ต่างๆ ในมหาคัมภีร์อัล-กุรอานในส่วนวนและประโยคที่กล่าวถึงเรื่องของชาวถ้ำนั้น นับว่าเป็นหลักฐานอันใหญ่หลวงในการเป็น มุอฺญิซะฮ์ของมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกล่าวถึงเรื่องราวในยุคก่อน รวมถึงประชาชาติที่พินาศแล้ว เผลอเช่น เรื่องของชาวถ้ำนี้

อายะฮ์ต่างๆ ในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟีที่ไม่ตรงกับเรื่องเล่าในตำราของชาวยิวและคริสเตียนเป็นความแตกต่างที่ชัดเจนมาก เพื่อนำเสนอสังขธรรมที่ชาวคัมภีร์ได้บิดเบือนไว้ เพราะว่าพวกเขาไม่มีคัมภีร์ที่เป็นต้นฉบับที่ถูกต้อง สิ่งที่อยู่ในมือของพวกเขาตอนนี้ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับวะหฺยูแม้แต่น้อย อัลลอฮฺ (สุบฮานะฮฺวะตะฮฺอาลา) ได้ตรัสในสุเราะฮ์อัน-นัมลฺ อายะฮ์ที่ ๘๖ว่า

﴿إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَفْضُلُ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ﴾

ความว่า: “แท้จริงอัลกุรอานนี้จะบอกเล่าแก่วงค์วานของอิสราเอล ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน (ในเรื่องของศาสนา)”

เรื่องของชาวถ้ำ ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด เกี่ยวกับรายละเอียดและสิ่งมหัศจรรย์ ทั้งหมดนี้คือข้อเท็จจริงทุกประการ หากมนุษย์ไม่สามารถที่จะศึกษา เรียนรู้ รายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น หรือจะระบุเจาะจงสถานที่และเวลา หรือจำนวนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นๆ โดยทางสื่อและอุปกรณ์ที่จำกัด เช่น การเขียน งานวิจัย หรือโบราณวัตถุ ทั้งหมดนี้ไม่ใช่หลักฐานที่ผู้อ้างจะอ้างว่ามันเป็นเรื่องปร่าปะรา ไม่ว่าเรื่องนี้จะมีการกล่าวในตำราของชาวยิวและคริสเตียนหรือไม่ก็ตาม มันไม่มีผลใดๆ ต่อข้อเท็จจริงและเหตุการณ์ที่มหาคัมภีร์อัล-กุรอานได้นำมาในสุเราะฮ์อัล-กะฮ์ฟี.

เรื่องของชาวถ้ำเป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับการศรัทธามั่นในหลักอะกีดะฮ์ของบรรดามุอฺมิน (ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ (สุบฮานะฮฺวะตะฮฺอาลา)) พวกเขาต้องยอมตกทุกข์ได้ยากและลำบากตรากตรำเพื่อรักษามั่นในหลักอะกีดะฮ์ที่พวกเขายึดมั่น. เรื่องของพวกเขาที่ยืนยันถึงจุดมุ่งหมายหลักในการเน้นหนักหลักการเชื่อมั่นและการศรัทธาต่อความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ (สุบฮานะฮฺวะตะฮฺอาลา)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยนี้ สำหรับผู้ที่ศึกษาเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ใน คัมภีร์อัล-กุรอานควรทำความเข้าใจกับบริบทของสำนวนใน โองการต่างๆของคัมภีร์อัล-กุรอาน รวมถึงระบบและสภาพต่างๆ ของชนยุคก่อนไม่ว่าในด้านศาสนา สังคม การเมือง เศรษฐกิจและด้านอื่นๆ ในการทำความเข้าใจสภาพการณ์ในประวัติศาสตร์ และควรมีการศึกษาที่เกี่ยวกับหัวข้อ ดังต่อไปนี้

- 1) การวิเคราะห์หลักการศรัทธาในอิสลามจากเรื่องของซุลกีอรรนัยนุในคัมภีร์อัล-กุรอาน
- 2) การวิเคราะห์หลักการศรัทธาในอิสลามจากเรื่องของนบีมุซาและเคาะฎิร³⁴ (อะลียุลมุสตะลาม) ในคัมภีร์อัล-กุรอาน
- 3) ความสัมพันธ์ระหว่างชาวถ้ำกับยิว
- 4) การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเรื่องของชาวถ้ำกับเรื่องผู้นอนหลับทั้งเจ็ดของคริสเตียน
- 5) การศึกษาชีวประวัติและบทบาทของปาวลีในการเผยแพร่ลัทธิ “ตรีเอกานุภาพ”

³⁴ เคาะฎิร เป็นชื่อของบ่าวผู้มีคุณธรรมซึ่งอัลลอฮ์ (สุบหานะฮฺวะตะอาลา) ได้ประทานความรู้ในสิ่งเร้นลับให้แก่เขา